HALKIN SESİ

20 Mayıs 1975

200 Kuruş

6

Tarihi yaratan biricik güç halktır

TERTİPLER KANLI ELLERİ GİZLEYEMEZ!

Başbakan Demirel'in yumruklanması olayının ve olaydan sonraki gelişmelerin neresine bakarsanız faşist tertipçilerin parmak izleri görülüyor. İster bir akıl hastası olan Vural Önsel, MİT gibi gizli örgütler tarafından böyle bir harekete itilmiş olsun, isterse olaydan bu yönde yararlanılmış olsun, farketmez. Bütün halkı hedef alan bir tertip tezgâhlandığı ortadadır. Kaldı ki, Vural Önsel'e giydirilen «devrimci» kisvesi, meşhur çantasının içinden dökülen müthiş belgeler, polis ve mahkemedeki ifadeler, Eskişehir'de bulunan Türkeş'in olaydan hemen 2 saat sonra Vural Önsel'in bir örgüt üyesi olduğunu beyan etmesi ve bu iddianın savcının iddianamesinde de tekrarlanması ve olaydan sonra yeni bir faşist saldırı kampanyasının başlatılması, olayın başından itibaren hâkim sınıfların gizli teşkilâtlarının denetimi altında geliştiğini göstermektedir.

Provakasyonda kullanılmaya elverişli bir adam bulacaksın, buna bir gizli örgüt adına emir vereceksin, adamın eline bütün muhalif akımlara saldırmak için kullanacağın belge ve yayınlar bulunan bir çanta tutuşturacaksın, yollayıp Başbakan'a yumruk attıracaksın ve sonra da bu olayı yeni faşist saldırıları haklı göstermek için kullanacaksın. Manzara işte budur.

Faşist Tertibi Yeni Saldırılar ve Hüseyin Esen'in Katledilmesi İzliyor

Bu tür tertiplere tarihte çok rastlanmıştır. Halkın mücadelesini ezmek, kendinden olmayan güçleri parçalamak ve sindirmek, yeni saldırı kampanyaları başlatmak için provokasyonlar tezgâhlamak, faşistlerin ve gericilerin eski mesleğidir. Kendi iktidarlarının başındaki adamın burnunun kırılması, kimi zaman hâkim sınıfların ve onların gizli servislerinin umurunda bile değildir. Çarlık polisi Okrana'nın adamları, kendi İçişleri Bakanlarına karşı girişilen bir suikasta katılmaktan dahi geri durmamışlardır. Hitler Nazileri, Alman Meclisini kendi elleriyle kundaklamışlar sonra bunu Komünistlerin üzerine atarak, faşist olmayan bütün güçlere karşı meşhur saldırılarını başlatmışlardır.

Örnekler çoğaltılabilir, fakat esas dikkatimizi toplamamız gereken nokta, faşist tertibin hangi yönde geliştirildiğidir. Olaydan sonra faşist cephe büyük bir gürültü kopardı. Faşistler, şimdi işçilerin ve gençlerin kanlarına bulaşmış ellerini arkalarına gizliyorlar ve «saldırı» edebiyatıyla halka karşı işledikleri cinayetleri unutturabileceklerini sanıyorlar. Bir yandan da yeni saldırılar kışkırtıyorlar. Hemen olay gecesi, Prof. Uğur Alacakaptan'ın ve Türk Hukuk Kurumu Başkanının evlerine dinamit konuyor. Olaydan sonraki günlerde Osmaniye, Sivas, Ulubey, Ankara, İstanbul, Hassa, Urfa'da faşistler yeni saldırı ve baskınlara girişiyorlar. Olayın ertesi günü Sivas'ta devrimci öğretmen Hüseyin Esen, Urfa'da Mehmet Güngör faşist kurşunlarıyla can veriyor. Faşistlerin kopardığı gürültü, bütün bu kanlı olayları, Hüseyin Esen ve Mehmet Güngör gibi devrimcilerin katledilmesini örtbas etmeyi amaçlıyor. Demirel'in burnunun yumrukla kırılması üzerine ortalığı yerinden oynatmaya kalkanlar, aynı zamanda tasmasından tuttukları katillerle emekçilerin ve yurtseverlerin kanına girenlerdir. Bunlar faşist cinayetlere alkış tutanlardır.

(Devamı 3. Sayfada)

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

TABİATIN ÇARKINI DÖNDÜREN EMEKÇİ SINIFIN EZİLMESİNİ BİRLEŞEREK ÖNLEMELİYİZ

Biz Taşlıtarla'da çalışan inşaat işçileriyiz Hiçbir sosyal güvenliğimiz yoktur İş güvenliğimiz de yoktur Kendi kaderiyle başbaşa bırakılmış insanlarız ve bizim gibi milyonlarca insan aynı durumla karşı karşıya bulunmaktadır Yorganı omuzunda memleketten gelen bir arkadaşımla konuştum« Arkadaş, memleketin durumu nasıl» diye sordum. Cevabı şu oldu: «Memlekette baban acele para istiyor Bekir Ağaya borcu varmış. Ağa sizin ineği götürdü.» Evimizin sağlık durumunu sordum. İhtiyar anamın hasta olduğunu söyledi. Doktorun zaten yüzünü gördüğümüz yok. Hocaya okutup üfletmişler, durumu iyiymiş.

İşte yoldaşlar, fakirin durumu ve çilesi bu. Bu kapitalist düzen ve zengin iktidarının bizlere sunduğu hizmet. Bütün işçi ve köylü arkadaşlara sesleniyoruz ve birleşmeye çağırıyoruz. Halkımızı uyutup alınteri, göz nuru emeğiyle zengin olan, halkımızı çağdışı inançlarla mağaralarda ve toprak evlerde yaşamaya mahkûm eden parababalarından, toprak ağalarından hesap sormaya çağırıyoruz. Tabiatın çarkını döndüren emekçi sınıfın daha fazla ezilmesini, işçi köylü olarak birleşerek önlemeliyiz.

Anadolu'dan Gelen
İnşaat İşçleri

GÖRECEKSİN

Şu vatanın dört yanında
Bağımsızlık diyen halkla
Sömürünün çemberini
Yaracağız göreceksin

Ele, yurdu satanların
Faşizme kul olanların
Biz önünde kale gibi
Duracağız göreceksin

Zindanlarda çürütülen
Devrimcinin bileğinden
Şu faşizmin zinricini
Kıracağız göreceksiin

Çıkarına dalanlardan
Yetim hakkı alanlardan
Bu milletin hesabını
Soracağız göreceksin

Doğu – batı ayırmadan
Gavur - İslâm kayırmadan
Halk içinde kardeşliği
Kuracağız göreceksin

Omuz omuza çalışıp
Refah hayata kavuşup
Yoksulluğu yurdumuzdan
Kovacağız göreceksin

Genç - ihtiyar çocuğuyla
Devrimcinin yumruğuyla
Kapitalist duvarını
Yıkacağız göreceksin

Fabrikadan tarlalara
Sendikadan iktidara
İşçi köylü damgasını
Vuracağız göreceksin

Erkek - kızan, kadın , - kızla
Aynı inanç, aynı hızla
Sosyalizmin hedefine
Varacağız göreceksin

Taşkın bilmez ne bey-paşa
Yurt bizimdir itler dışa
Bu diyarı baştan başa
Tutacağız göreceksin

Taşkın ÖZTOKATLI

«BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR»

Kardeşler.

Bugün Türkiye'de elbette faşist baskılar vardır. Öldürülen işçi ve öğrenci kardeşlerimiz, mitinglere saldırılar, katliamlar, işkence, hayat pahalılığı ırkçı baskılar bunu kanıtlar. Faşizm bir ülkeye aynen Almanya ve İtalya'daki gibi gelmez. Kılıf değıştirir. Bu nedenle egemen sınıf, «Biz Almanya'ya benzemiyoruz. Onun için faşizm yoktur» diyor. Aslında amaç halkı aldatmaktır.

Bu durumda bir tarafta faşizm diğer tarafta dağınık devrimci güçler. O halde bugün için en önemli sorunlardan biri, faşizme karşı birleşik bir halk cephesi sorunudur. Hem teslimiyetçi, hem de maceracı halktan kopuk tutumlara hayır! Pratik devrimciler olarak devrimci öğretiyi ülke şartlarımıza uydurmalıyız. «Devrimciler halk içinde sudaki balık gibi olmalıdır» ilkesine uymalıyız. Günümüz bize büyük sorumluluk yüklüyor. Bu şekilde tarihi görevimizi yerine getireceğimizden, bu uğurda ölen kardeşlerimize layık olacağımızdan hiç şüphe etmiyorum.

Hasan Sencel
Öğretmen Lisesi
Artvin

KAHRAMAN MARAŞ'TA UYGULANAN FAŞİST BASKILAR

Kahraman Maraş Eğitim Enstitüsü ve Kız Öğretmen Lisesi'nde faşist baskılar devam etmektedir. Faşist öğretmenlerin faşist öğrencileri kışkırtmasıyla, devrimci öğrenciler üzerinde «size bu okulda yaşama hakkı yok», «sizi dağa kaçıracağız» gibi laflarla, terör havası estirilmek istenmektedir. Okul kütüphanesinde sermayenin ve faşizmin uşaklığını yapan azgın politikacıların (Turhan Feyzioğlu, Alpaslan Türkeş) kitapları bulunmaktadır. Devlet ve Orta Doğu gibi gibi faşist gazeteler okul idaresinin desteğiyle serbestçe satılmaktadır. Buna karşılık ilerici gazeteler okula sokulmadığı gibi okuyan öğrencilere de çeşitli baskılar yapılmaktadır

Yatılı olarak okul pansiyonunda kalan kız öğrenciler üzerinde okul idaresi polis işbirliğiyle baskı uygulamaktadır. Kız öğrencilerin çarşı izinleri sırasında devrimci yayın organı satan kitapçılara, gazetecilere girip girmedikleri polisler tarafından izlenmektedir. Giren ve kitap alan kız öğrencileri polisler tutup okul idaresine teslim ediyorlar. Faşist okul idaresi de öğrencilere ya dayak atıyor, ya da okuldan atmakla tehdit ediyor. Okulun yayın odası diye bir faşist yuvası vardır ki, burada her teneffüs aralıksız gerici marşlar ve müzikler çalmaktadır.

Biz devrimciler olarak şimdiye kadar yapılan faşist baskılardan yılmadığımız gibi, bundan sonra da daha kararlı aktif mücadelemizi yürüteceğiz

Kahrolsun öğrenciler üzerindeki anti-demokratik baskılar!

Yaşasın silahımız Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi

Kahraman Maraş Eğitim
Enstitüsü ve Kız Öğretmen
Lisesi Devrimci Öğrencileri

AÇIĞA ALINAN BİR ÖĞRETMEN

Resmi araba olduğunu tanıyamayıp binmek için valinin arabasına el kaldırdığından, 6.3.1975 günü valinin tel emri ile açığa alındım. Tutuklandım ve 18 gün Ulukışla hapishanesinde tutuklu kaldım. İçeriye savcılık emri üzerine kitap, dergi, gazete sokulmadı.

Burada bir gurup faşist kudurdu. Mahallelerde uludular. Halk mahkemeye verdi. Savcılık bakmadı bile. Ama devrimciler mahkemeye verilince derhal tutuklanıyorlar. Mehmet Karakaya adında birinin üzerinde Diyarbakır'dan bir arkadaşının gönderdiği mektup çıkınca tutuklandı. 18 gün hapis yatırıldı. Mektupta güya komünizm propagandası yapılıyormuş.

Savcı Musa Polat için halk faşist diyor. Adalet Bakanlığı'na, Yüksek Savcılar Kurulu'na başvurdular. Savcı, avukatları devrimci tutuklularla görüştürmüyor. Bu konuda avukat tarafından çekilen teli kabul etmeyerek PTT memuruna hakaret ediyor.

TÖB-DER Niğde İli
Bölge Temsilcisi
İsmail Göltaş

«BİZİM GÜLÜMÜZ KIRMIZILI AĞLIDIR «BİZİM BAŞIMIZ HALK İKTİDARINA BAĞLIDIR»

Milliyetçi Cephe hükûmetinin kurulmasıyla Divriği'de faşist baskılar yoğunlaşmıştır. Adam kayırmalar, işten atmalar, rüşvet almalar devam ediyor. TCDD 43. Şube şefi, Salih Bey'dir. Salih Bey tam bir şeriatçı ve MSP'lidir. Seçimlerde oylarımızı MSP'ye vermediğimiz için bizleri işe almamaktadır. Aklınca bizleri kandırarak, «Ağustos'ta gelin alayım» diyor. Bizler fakir köylüleriz. Ağustos ayında kendi işimizde, yani tarlada, bağda, bostanda çalışacağız. Bu adam bizi aç koyduğu gibi hayvanlarımızı da aç koymak istiyor. Şimdi diğer fakir fukara düşmanlarını sergileyeceğim.

Avukat Kemal Yüksel, Divriği Cürek madenlerinin avukatıdır Burayı bir çiftlik haline getirmiştir. Patrona hizmet etmek ve işçileri ihbar etmekle, zindanlara attırmakla ünlüdür.

AP'li belediye başkanı Kemal Budak, halk arasınra ayırım yaparak işe almaktan, çark suyuyla bahçe sulatmaya dek herşeyi yapar. Torpil ve rüşvetle işleyen mekanizmanın çarklarını döndürür.

Kemal Budak köylülerin üzerinde baskı uygular. Örneğin Divriği'ye Uluark, Odur, Erşin, Hazerbek köylerinden geçerek gelir. Bu köylerin topraklarından çıkar. Bu köylerde 250 kadar aile yaşamaktadır. Yani 5000 civarında nüfus vardır. AP'li Kemal Budak, köylüleri sudan faydalandırmaz. Oysa toprak işleyenin, su kullananın olmalıdır.

Ayrıca Divriği'ye yapılan site az bir paraya mal oldudüğu halde, Kemal Budak harcanan paranın on katını gaspetmiştir.

Gelelim karısını peçeyle gezdiren, buna karşılık yoksul halkı soymakla ün yapan şeriatçı-ümmetçi doktor bozuntusu Nurettin Tomaç'a. Nurettin Tomaç, yoksul bir köylünün çocuğunu belediye hastanesinde muayene ederken 50 lira rüşvet almaya kalkmıştır. Fakat halk bu haksızlığa göz yummamış, faşist doktoru hapise attırmıştır.

Bizler ezilen Divriği halkının şiarı şöyle başlamıştır ve aynı şekilde bitecektir.

Bizim gülümüz kırmızılı ağlıdır
Bizim başımız halk iktidarına bağlıdır.
Yaşasın ezilen halkların mücadeleleri!
Kahrolsun fakir fukara düşmanları!

Divriğli Bir İşçi

DEVRİMCİLER YILMAMALI

Adresime göndermiş olduğunuz dergi beni çok sevindirdi. Faşizm bizi, devrim çalışmalarımızı firenleyemez. Bir devrimci ölür, bin devrimci yetişir. Bir devrimci yayın kapatılır, teröre baskıya maruz kalır, ama onun yerini başka devrimci yayınlar alır. Son günlerde baskı ve terör artmakla beraber devrimciler bundan yılmamalı. Yılmayacağız da.

Devrim yolunda başarılar dilerim.

Hüseyin Genç
Çankırı

BİR İŞCİNİN ÖĞRENCİLERDEN DİLEĞİ

Bir işçi olarak bugünkü koşullarda Türkiye halkının kurtuluş yolunun ilkemiz olan işçi-köylü birliği ile olacağına inanıyorum.

Bu görüşle bugün bazı gençlik tutum ve davranışlarını tutarsız ve ters görüyorum. Şöyle ki, bugün binlerce kez haykırdığımız «gençlik-işçi, gençlik-köylü elele»» sloganı sadece kağıt üzerinde ve sözde kalmaktadır. Size kendimden örnek vereyim; Ben bir işçi olarak bazı öğrenci arkadaşlar arasında konuşurken nerede okuduğumu soruyorlar. Ve ben bir yerde okumadığımı, bir işçi olduğumu söyleyince bana karşı gözle görülür ölçüde bir yumuşama, bir hor görme tavrı aldıklarını görüyorum. Ve böylece yukarıda sözünü ettiğimiz sloganın sadece sözde kaldığını görünce bu bize acı geliyor kuşkusuz. Oysa bilinmelidir ki, yanız yüksek öğrenime giden öğrenci gençlik değil, bir işçi de bilinçli olabilir ve olmaktadır. Zaten kurtuluşun üniversiteden geleceğini bilmem sanan var mı? Ama bir işçi-gençlik, köylü-gençlik birliği ile geldiğini dünyanın bir çok yerinde gördük.

Bir işçi olarak Halkın Sesi'nden bunu gençliğimize duyurmasını rica ediyorum.

Kumkapılı Bir İşçi

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

TERTİPLER KANLI ELLERİ GİZLEYEMEZ

(Baştarafı 1. sayfada)

Devrimciler Demirel'i Niçin «Kahraman» Yapsın?

Yakın zamanlara kadar parlâmentoda mebusların birbirlerinin kafalarını gözlerini yardıkları oldu, birbirlerine çanta attıkları, yumruk ve muştayla vurdukları, hattâ tabanca çektikleri görüldü. Bakanlar da bu çeşit fiili saldırılara uğradılar. Fakat bütün bunlar, hakim sınıflar tarafından adi kabadayılık olayları olarak görüldü ve uzun boylu üzerinde durulmadı. Şimdi aynı cinsten bir davranışı, bir mebus değil de, akli dengesi yerinde olmayan bir kimse yapınca ortalık yerinden oynatılıyor. Yumruk vurana «devrimci» kisvesi giydiriliyor, bu şahıs çeşitli örgütlere üye kaydediliyor ve hakkında 146. maddeden idam cezası isteniyor.

İki gün önce, devlet sırtından bira derlerini ve kendini zengin etmiş, vurgunculuğu ve yolsuzluğu ile ün yapmış bir Başbakan olarak tanınan, Morison şirketinin eski acentası Demirel, bir yumrukla iki günde «milli» bir kahraman haline getiriliyor. Yüzden fazla devrimci ve emekçinin katledilmesinin baş sorumlusu, bir yumrukta «saldırıya uğramış bir masum» kimliğine sokuluyor. Devrimciler niçin böyle bir şeye hizmet etsinler ve hakim sınıflar içinde dahi itibarını geniş ölçüde yitirmiş bir politikacıya hayat aşılanmasına niçin yardımcı olsunlar? Mussolini tipi bir iktidarı, eski bir Amerikan şirketi acentası ve herkes tarafından bir vurguncu olduğu söylenen Demirel'den daha iyi kim temsil edebilir? Demirel'in sıhhatinin bozulara Mussolini cephesinin başına ipliği pazara çıkmamış yeni bir şahsiyetin gelmesinde, devrimciler ne gibi bir yarar umabilirler.

Kaldı ki, bütün Marksistler suikast ve komplolar yoluyla devrim yapılmayacağını ve iddia edildiği gibi bu yolla halkın harekete geçirilemiyeceğini çok iyi bilirler. Ayrıca olayda bir suikast da söz konusu değildir. Adam öldürme kastı olan bir kişi, bu işi yumrukla yapmaz.

Tertibin Amacı Tecriti Kırmak ve Yeni Saldırılara Geçmektir

Faşist cephenin bu tertibi tezgâhlayarak güttüğü amaçları doğru olarak tesbit etmeliyiz. Bu amaçları orta ya sermek ve geniş halk yığınlarına göstermek demokratik bir görevdir.

Birinci olarak faşist cephe, saldırgan karakterini unutturmak ve tecritten kurtulmak hedefini gütmektedir. Giriştiği saldırılar, katledilen emekçiler ve gençler, mebus satın alarak güvenoyu sağlaması, yabancı petrol şirketlerinin menfaatlerine hizmet etmesi, TRT'yi faşizmin borazanı haline getirme çabaları, grev yasakları, kitle halinde işten atmalar ve bütün emekçi halk üzerindeki faşist zulmün ağırlaşması, Milliyetçi Cepheyi tecrit etmiş ve çok kısa bir zaman içinde güç duruma düşürmüştür. Türk — İş gibi hakim sınıfların kontrol ettiği büyük bir sarı sendika konfederasyonu dahi hükümete karşıdır. Koç ve Eczacıbaşı'nın başını çektiği sermaye grubu Milliyetçi cephe hükümetini desteklemiyor. Ordunun başındaki bir kısım generaller, ayrı bir klik oluşturmakta ve Demirel'in başını çektiği faşist klikle çatışmaktadır. Reformcu burjuvazi yi temsil eden CHP, sertleşen bir muhalefet yürütmektedir. Bütün bunlardan önemlisi, emekçi yığınlar, özellikle işçi sınıfı, gittikçe daha geniş saflar halinde mücadeleye atılmaktadır. Gençlik, Türkiye'nin her yerinde Milliyetçi Cepheye karşı mücadele içindedir. Bu durumda Milliyetçi Cephe hükümeti, içine düştüğü bu tecriti kırmak, bütün halkın nefretine yol açan meseleleri ikinci plana düşürmek için son ter tibi tezgâhlamıştır.

İkinci olarak faşist cephe, yeni saldırılara girişmek için kamuoyu hazırlama peşindedir. Onlar, böyle bir tertiple halk yığınlarını ve bütün muhalefeti sindirmek istiyorlar. Bundan sonraki saldırı ve baskılarını haklı çıkarmak için, faşist olmayan herkesi saldırgan gösterme çabası içindedirler. Olaydan sonraki ilk gün CHP'ye yöneltikleri saldırının hedefini, ikinci gün geniş ölçüde değiştirmiş gözükü yorlar. Artık tertibin hedefi devrimcilerdir. CHP ise önemli ölçüde sindirilmiş ve savunmaya itilmiştir. Halkın ve demokratik güçlerin gözdağı verilerek susturulduğu bir ortam yaratma çabası apaçık gözükmektedir. Faşist iktidar, böyle bir ortamda devrimcilere, emekçi halkın ileri unsurlarına kar şı, yeni ve daha şiddetli bir terör kampanyasına girişmeyi plânlamaktadır. Bu saldırı kampanyasının esas hedefi, emekçi halk yığınlarıdır. Yürüttüğü politikayla ekonomik buhranı daha da ağırlaştıran Milliyetçi Cephe hükümeti, emekçi halk yığınlarını terörle bastırmaktan başka bir çıkar yol göremiyor.

Milliyetçi Cephe tezgâhladığı bu tertip sayesinde bugün için belli sonuçlar elde etmiştir. Bunu gazetelerden bile görmek mümkündür. Gazete sütunlarında faşist saldırıların, TRT'ye yönelen faşist baskının, petrol konusundaki işbirlikçi tutumun, faşist olmayan memurlar üzerindeki baskıların, işten atmalar ve grev yasaklarının yerini, birden bire burnu bantlı «kahraman» Demirel'in resimleri ve geçmiş olsun mesajları almıştır. Bunun yanında bütün sağcı basında «Ko münizm düşmanlığı» kampanyasına yeni bir hız verilmiştir. CHP sağa çekilmiş ve belli çevrelerde faşizme karşı boyun eğme havası yaratılmıştır. Faşistlerin estirdiği hava revizyonistleri de etkilemiştir.

Provokasyon Nedir Ne Değildir?

Fakat bu durum geçicidir. Çünkü bu tür tertiplerle emekçi halk üzerindeki ağır ekonomik baskıları ve faşist zulmü unutturmaya imkân yoktur. Tertibin gün ışığına çıkarılması, faşistlerin silahının geri tepmesine yol açacaktır. Faşist iktidar, saldırıyı arttırmakla halk düşmanı karakterini daha açık olarak ortaya koyacaktır. Demokratik güçler, faşist tertip karşısındaki görevlerini doğru olarak tesbit etmelidirler.

Bütün devrimci ve demokratik güçler, provokasyonlar karşısında uyanık olmalıdırlar. Provokasyon, bilindiği üzere, hakim sınıfların halkın mücadelesini yolundan saptırmak ve bastırmak amacıyla yaptıkları kışkırtma ve tertiplerdir. Revizyonistler, her türlü devrimci eyleme ve kitlelerin aktif mücadelesine «provokasyon» damgasını vurarak, aslında hakim sınıfların provokasyonlarına yardımcı olmaktadırlar. Çünkü provokasyonun tek amacı, halk yığınlarının mücadelesinin söndürülmesidir. Revizyonistlerin yaptıkları da, bundan farklı bir şey değildir. Halkın mücadelesinin ilerlemesine, daha geniş emekçi yığınların mücadeleye sevkedilmesine ve devrime hizmet eden eylemler, provokasyon değildir. Tam tersine revizyonistlerin bütün bu mücadeleleri söndürmek, halkı faşizmin saldırısına açık bir hale getirmek, devrimci örgütlenme ve çalışma tarzını baltalamak için piyasaya sürdükleri teoriler ve bu yöndeki faaliyetleri provokasyonun ta kendisidir.

Her taşın altında provokasyon bulan ve halkın mücadelesini bu suretle söndürmek isteyen revizyonistlere karşı ideolojik mücadeleyi esas almalıyız. Fakat CIA'dan MİT'e kadar çeşitli giz li örgütlerin boş durmayacağını da bilmeli ve bunların mücadeleyi bastırmak için hazırlıyacağı tertiplere karşı uyanıklığı elden bırakmamalıyız. İdeolojik sağlamlık ve devrimci ilkelere bağlı çalışma tarzı, provokasyonları boşa çıkarmanın da yoludur.

Kitlelerden kopuk maceracı eylemlerin ve bireyci kahramanlık gösterilerinin provokasyona açık bir çalışma tarzını ifade ettiğini unutmamalıyız. Kitle çizgisini dikkatle izlemek, kitlelere daima önderlik etmek ve onları daha ileri mücadelelere sevketmek, bunu yaparken kitlelerden hiç bir zaman kopmamak, kitlelerin nabzını da ima elde tutmak, kitlelerle sımsıkı birleşmek ve halk içinde erimek, provokasyonlara da set çeker.

Saldırılara Karşı Hazırlıklı Olmak

Yeni faşist saldırı kampanyaları karşısında devrimci tutum nedir? Halk, faşist saldırganlara hakettikleri cevabı vermelidir. Biz, faşist saldırılara karşı kitlelerin aktif mücadelesini savunuyoruz. Faşist saldırının amacı, halkın zulüm ve baskıya boyun eğmesidir. Faşist saldırganlara halkın öbür yanağını da uzatmasını savunan sosyal - barışçı fikirler, sonuç olarak faşizmin bu amacına ulaşmasına hizmet ederler. Milliyetçi Cephe, gerek devlet kuvvetleri, gerekse Türkeş' in Bozkurtları vasıtasıyla halkı yıldırmaya çalışıyor ve gözdağı vererek, halkın her türlü haksızlığa boyun eğmesini istiyor. CHP'nin sosyal - barış politikası da boyun eğmeyi öğütlemektedir.

Gün geçmiyor ki, bir greve, işçi hareketine, öğrenci mücadelesine, CHP teşkilâtlarına ve demokratik halk örgütlerine karşı silahlı - bombalı bir saldırı haberi çıkmasın. Halk, kendini savunmak durumundadır. Saldırı daima faşistlerden gelmektedir. CHP'nin saldırıları çiçekle karşılama öğüdü, faşizmin yeni mevziler ele geçirmesine ve halkı sindirmesine hizmet etmektedir. Saldırılar karşısında boyun eğmek ve sızlanmak, halkımızın gelenek ve duygularına da uygun değildir. Saldırıya teslim olan pasif ve miskin tutum, bütün halkın olduğu gibi, CHP teşkilâtındaki yurtseverlerin duygularına da ters düşmektedir. Saldırılara karşı halkın kendini aktif olarak savunması haklıdır. Faşizm, boyun eğerek değil, kitlelere dayanan kararlı mücadele ile altedilir.

Bugün halkın güçleri dağınık durumdadır. 12 Mart faşizmi, halkın örgütlenmesinde ağır tahribata yol açmıştır. Bu şartlar altında faşist saldırılara karşı hazırlıklı olmak daha da önem kazanmaktadır. Devrimci örgütlenmeyi güçlendirmek ve kitle bağlarını pekiştirmek, faşist saldırılara karşı alınacak başta gelen tedbirlerdir. Halkın yükselen mücadelesine önderlik etmeli, bunun ürününü toplamalı ve emekçi yığınları örgütlü bir güç haline getirmeliyiz. Faşizme karşı tek güveneceğimiz güç emekçi halk yığınlarıdır. Diğer taraftan, faşizmi tecrit etmek ve faşizme karşı birleşebileceğimiz en geniş güçlerle birleşmek siyasetinde ısrar etmeliyiz.

FABRİKADAN KÖYDEN

Halkın Sesi'ne Yapılan Kanunsuz Baskılar!

Dergimizin 5. sayısının baskıya hazırlandığı 12 Mayıs Pazartesi günü, öğlen saat 12.00 civarında, aralarında 12 Mart'ın işkencecilerinden Mete Altan'ın da bulunduğu bir polis ekibi büromuzu bastı. Büro sorumlumuz, dergimizin teknik işleriyle uğraşan arkadaş ve büroda bulunan ziyaretçiler, üstleri arandıktan ve sorguya çekildikten sonra saatlerce büroda alıkondular. İçerde karakol kuran polis, her geleni aynı muameleye tabi tuttu. Bu yüzden iki saat kadar süreyle, matbaada dergimizin başında kimse bulunamadı. Birinci Şubeye götürülen büro sorumlumuz ve bir ziyaretçi, sorguya çekildikten sonra serbest bırakıldılar. Teknik sorumlumuz ise, matbaada yanında bir polis memuru bulunduğu halde çalışmak zorunda bırakıldı. Dergimizin provaları, matbaa ile büromuz arasında polis nezaretinde gidip geldi. Tashihler polis nezaretinde yapıldı. Bu yüzden dergimiz ancak Pazartesi gecesi saat 21.30'da baskıya girebildi.

13 Mayıs Salı sabahı ise, matbaayı saran polis, tamamen kanunsuz olarak dergimizin matbaadan çıkarılmasını ve postaya iletilmesini engelemeye çalıştı. Bir komiser, paketleri kargoya götürecek olan kamyonetin şoförünü tehdit etti. Matbaaya giren polisler, kargoda veya ulaştığı yerde el konulmasını temin amacıyla, paketlerin üzerindeki adresleri not etmeye çalıştılar. Bütün bunlar, dergimizin çeşitli yerlere gönderilmesini ve okuyucularımıza ulaşmasını geciktirdi.

Diyarbakır'da ise, dergimizin afişlerini asan 12 arkadaş, Belediyeden izin alınmış olmasına rağmen gözaltına alındılar. 48 saat tutuldular ve işkenceye maruz bırakıldılar. Falakaya çekildiler, cop landılar, küfür ve hakaret gördüler. Bu 12 arkadaş, savcılıkta verdikleri ifadelerinde, afişleri emperyalizme ve faşizme karşı oldukları için yapıştırdıklarını söylediler.

Hâkim sınıfların bu baskıları, halkın menfaatlerini savunduğumuz için yapılmaktadır. Emperyalizm ve faşizm, halkın sesini susturamaz. Halkın sesini halkımıza ulaştırmak için, her türlü baskıya göğüs germeye kararlıyız.

TARSUS'TA VE YENİCE'DE HALK FAŞİSTLERE HAK ETTİKLERİ CEVABI VERDİ

Milliyetçi Hareket Partisi'nin mitingine katılmak için Tarsus'tan Adana'ya giden faşistler, yolda Yenice halkı tarafından lanetlenmişlerdir. Faşistler Yeniceden geçerken halka karşı «Kahrolsun Komünistler» «Kahrolsun Aleviler» diye bağırmışlardır. Faşistler dönüşte de aynı şeyi tekrarlamak istemişler, ancak karşılarında kadınlı erkekli Yenice halkını bulunca neye uğradıklarını şaşırmışlardır. Halk, «Kahrolsun faşistler» ve «Yaşasın devrimciler» diye bağırarak faşistleri kovalamışlardır.

Olaydan sonra Tarsus'a dönen faşistler, Kültür Derneği'ni basmışlar ve tahrip etmişledir. Yenice'de gerekli dersi alanlardan faşist öğetmen Mehmet Öz, lisede devimci öğrencilere küfretmiş, ancak burada da kendisine gerekli cevap verilmiştir.

Polislerin himayesinde bir yürüyüş yapmaya kalkışan faşistler, bu sefer de lisedeki öğrencilere saldırmak istemiş, ancak kaçmak zorunda kalmışlardır, civardaki inşaat işçileri işlerini terkederek derhal liseli devrimci gençlerin yardımına koşmuşlardır. Daha sonra, Musalla mahallesinden gelen yüzlerce emekçi liseye yürüyerek faşistleri lanetlemiştir. Olaydan sonra öğrenciler ve halk postahaneye kadar bir yürüyüş yapmışlar ve devrimci marşlar söylemişlerdir. Polis ve faşistler, yürüyüşe silahla saldırmış ve kalabalığı dağıtmak istemişlerdir.

Tarsuslu devrimciler ve Tarsus halkı, faşist zulme boyun eğmeyecektir.

DEVRİMCİ ARKADAŞIMIZ AHMET KUŞ TRAFİK KAZASINDA ÖLDÜ

Polatlı'lı devrimci arkadaşımız Ahmet Kuş, Mayıs 1975 Cumartesi günü geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölmüştür. Ahmet arkadaş, 12 mart faşizmi döneminde işkencelere uğramış, iki yılı aşkın bir süre cezaevinde yatmıştı. Ancak, o mücadeleden hiç bir zaman yılmamıştı. Arkadaşın ailesine yakınlarına ve devrimci arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

GİSLAVED'DE İŞÇİLER SARI SENDİKACIYI DÖVDÜ

Gislaved işçileri sarı Kauçuk-İş sendikasının temsilcisini dövdüler. İşçiler uzun bir mücadeleyle sarı Kauçuk-İş'ten ayrılmışlar ve Lâstik İş'e geçmişlerdi. Fakat bugüne kadar sendika parası Kauçuk-İş'e kesiliyordu. Bu aydan itibaren aidatlar Lastik-İş sendikasına kesilmeye başlandı.

Yenilgiyi hazmedemeyen eski Ka

GAZİANTEP'TEKİ ERBAY SABUN FABRİKASI İŞÇİLERİ ANLATIYOR:

SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN MÜCADELE VE BİRLİK

Gaziantep'de Erbay Sabun fabrikasında çalışan: Mustafa İzci, Ökkeş Yalçın, Mehmet İzci, Mahmut Özlü, İsmet İzci, Müslüm Akbaş, Şefik Eroğlu, Ali Yılmaz, M. Emin Kaplan, Ömer Yağmur, Mehmet İzci, 11 işçi olarak 1.4.1975 günü DİSK'e bağlı Gıda — İş sendikasına üye olduk. 11.4.1975 günü mahalli gazetede toplu sözleşme ilânımız çıktı ve patron sendika ya üye olduğumuzu öğrendi. Sabahleyin işyerine geldiğimizde çok telâşlıydı. Hepimizi tek, tek sorguya çekti, sendikadan istifa edin ne kadar para isterseniz vereyim dedi, biz de sendika ya üye olmadığımızı söyledik. patronun iğrenç teklifini geri ittik, emekçilerin parayla satılamayacağını arkadaşlar ispat ettiler.

12 Nisan Cumartesi günü işyerine geldiğimizde kapılar kapalı idi ve patron kapıda duruyordu. Patron arkadaşımız Mustafa İzci'ye sendikalı olmak niyetindeyseniz, sen sendikadan anlarsın, beraber bir sendika kuralım, bütün işçilerin de haklarını ararız dedi. Kendilerinin paraya taptıkları gibi arkadaşı da satın almak istedi.

Bu bir oyundu, nabız yoklaması idi. Bir takım konuşmalardan sonra patron kapıyı açtı, dört işçiyi işe almakta ısrar etti. Bu sırada komşu iş yerlerinin patronları, ustaları ve işçi arkadaşlar başımıza toplandı. Patron başta Mustafa İzci'ye, seni ve 3 si gortasız işçiyi işten atıyorum dedi. Mustafa İzci patrona: «Bizleri 40 lira karşılığında hergün 14 saat çalıştırıyorsun, bütün tatil günlerinde çalıştırıyorsun, hep islâmlıktan bahsediyorsun, dini sömürü aracı ederek, emeğimizle ve alın terimizle milyonun üstüne milyonları koyuyorsun. Biz de hakkımızı aramak için sendikaya üye olduk. Bu bir suç mudur? Ben hırsızlık etmedim, adam öldürmedim, beni neden işten atıyorsun? Sizin gibi dev letten milyonlarca vergi de kaçırmadım.» dedi. Patronsa, «Sen fabrikamın ortağı mısın? Canım kimi isterse onu çalıştırırım, bana kanunu bilen işçi lâzım değil, köyden yeni gelmiş, okumuşluğu olmayan işçi lâzım» dedi ve hiç bir gerekçe göstermeden Mustafa İzci arkadaşımızı işe koymadı. Sigortasız olan 3 arkadaşı da işten attı. Diğer arkadaşlara işbaşı yapmalarını söyledik. İşten atılan dört arkadaş ta kapıda oturup direnişe geçtik. Patron bir takım oyunlar düzenleyip gece saat 11'de işsiz 4 arkadaşı «onlar işten çıktı, gelin siz çalışın, size daha fazla para veririm.» diye kandırıp sabunu serdirmiş. Sabunu seren 4 arkadaşı gece saat 2'ye kadar bulduk, orada bir ekmek kavgamız olduğunu, patronun bizi birbirimize düşürmek istediğini, patronun iğrenç emellerine alet olmamalarını söyledik. 4 işçi arkadaş gerçeği öğrenince işyerine gelmediler, patronun bu iğrenç oyununu da bozduk.

Patron kandırdığı işçilerin gelmediğini görünce, direnişte bulunan 4 arkadaştan üçünü saat 3'de yeniden işe aldı, Mustafa arkadaşı işe almadı. 8 işçi arkadaşımız götürü usulle çalıştırıldıkları için patron sırf bunları açlığa mahkum etmek için üretimi düşürdü. Bu oyunu da sökmedi, çünkü işçiler mücadelerinde kararlıydılar, bu mücadele yolunda açlık, polis copu, zindan olsa bile.

28 Nisan günü sendikamız işverene toplu iş sözleşmesine başlamak üzere çağrı yaptı, patron geldi, toplu sözleşme taslağını aldı. 29 Nisan günü oturuma başlamak üzere gitti. Bu arada sendikacıya para teklif ettiyse de yüz bulamadı. 29 Nisan'da toplu sözleşme oturumuna gelmedi. 30 Nisan günü 3 arkadaşımızı daha işten attı. Patron artık çılgına dönmüştü, çünkü artık vergi kaçıramayacaktı, işçileri tam sigortalı gösterecekti primleri tam ödeyecekti, 1 Mayıs sabahı geriye kalan 7 işçi arkadaşı da işten attı, Gerekçe olarak, «Ben sendikalı işçi çalıştırmam, sendikadan istifa edin çalıştırırım» dedi. Patronun bütün gayesi, işyerine kanunu sokmamak, kaçak işçi çalıştırmak, işçiyi daha çok sömürmek, devletten de vergi kaçırmaktır.

Patron bu hareketiyle 11 işçiyi kapı dışarı edip kanunsuz lokavt yapmıştır. Bu durumda Anayasanın 46'ncı madde sini ve Sendikalar kanununun 274'ncü maddesini ayaklar altına alıp hiçe saymıştır.

Erbay işçileri olarak amacımız, patronun bu katı ve çağdışı tutumuna karşı GREV silâhını kullanarak, işçi çalışmazsa fabrikanın demir ve beton yığınından ibaret olduğunu ve kâr getirmeyeceğini ispat etmektir.

İşçi Kardeşler:

Bizim patron Nedim Erbay gibi, bütün patronlar aynı karakteri taşırlar. Hepsinde de aşırı kâr hırsı vardır, emekçileri sömürüp milyonun üstüne milyonlar koymak patronların prensibidir. Patronların en büyük taktiklerinden biri de işçiyi işçiye düşman edip kırdırmaktır. Nitekim Erbay işyerinde de böyle oldu. Patronun bizim karşımıza çıkarttığı işçi arkadaşlarla konuştuk, onları da sendikaya üye yaptık ve patron anladı ki işçiler birbirine düşmüyor; bu oyunu da sökmedi. İşçilerin düşmanı; Emeklerini sömüren, bir kuru ekmeğe ve hakkını aramaya kalktığı gibi açlığa mahkum eden pis, asalak patronlardır. Birlik ve beraberlik içinde yekvücut olup mücadelemizi azimli ve kararlı olarak bizi içte ve dışta sömürenlere karşı vermeliyiz.

Kahrolsun emeğimizi sömüren, işçileri hor gören patronlar!

Yaşasın işçi sınıfı ve bütün ezilenler!

Zafer işçilerin olacaktır.

TOPRAK - İŞ SENDİKASI : «KAHROLSUN BİZLERİ AÇLIĞA MAHKÛM EDEN AĞALAR VE BEYLER !»

Toprak-İş Sendikası, tarım işçilerine hitaben bir bildiri yayınlamıştır. Sendikanın tarım işçilerini kendi çatısı altında birleşmeye çağıran bildirisini kısaltarak sunuyoruz.

TARIM İŞÇİLERİNE

Arkadaşlar,

Anayasa'nın 47. maddesi «Bütün çalışanlar grev hakkına sahiptir» yine Anayasanın aynı maddesi «Grev kanunlarla düzenlenir.» diye de söyler. Fakat ,tarım iş kolunda çalışan bir buçuk milyon tarım işçisinin grev ve toplu sözleşme hakkını, sigorta hakkını, iş güvenliğini düzenleyecek olan tarım iş kanunu senelerdir mec lislerden çıkartılmıyor. (...) Bu kanunu çıkartmanın tek yolu vardır. O da, bir buçuk milyon tarım işçisinin ken di sendikalarında toplanarak mücade leye atılmasıdır. Unutmayalım ki, mücadele etmeden hiçbir şey gökten zem bille inmez.

Bugün tarım ve orman işçisinin başına bir kaza gelse yaralansa veya sakat kalsa, ne ağa bakar, ne dayı başı. Eğer, o işçinin cebinde parası var-sa kendini tedavi ettirir; parası yoksa, gelenlere «kaderim» der susar. Bu gün her tarım işçisi 60-70 yaşına kadar çalışır. Daha doğrusu çalıştırılır. Çalışamaz hale gelince kaderiyle başbaşa bırakılıp, kenara itilir. Tarım işçisi çalışmaya giderken kaç para ücret le çalışacağına kendisi karar vermiyor. Çünkü, ağalar ve beyler işçi ile yüzyüze g— pazarlık etmiyor. Dayı başı denilen aracı gidip ağa ile pazar lık ediyor. Ya da, kıştan para alarak bizleri bir dahaki mevsime ağa ile an laşacağı ücrete çalıştırmak zorunda bırakıyor. Gidip ağaya diyor ki; araba parası bana ait 50 lira vereceksin. Tu tuyor 10 lira araba parası kesiyor. 5 lira da dayı başılık hakkı alıyor. Ge riye işçiye kalan para 30.35 liradır. Oysa, ortalama 50 işçi götüren bir da yıbaşının çalışmadan işçilerin sırtından elde ettiği günlük kazanç 500-600 liradır. Bu insan tüccarlığından başka birşey değildir. Bir diğer sorun da, aynı işi yapanlara ayrı ücret ödenmesidir. Çapada çalışan bir kadın veya çocuk, bir erkekle aynı işi yaptığı halde, ayrı ücret alır. Bu durum da tamamen keyfi bir uygulamanın ürünüdür.

Arkadaşlar,

Bütün bunlar haksız ve haysiyetsiz uygulamalardır. Biz, Toprak-İş Sendikası bu haksızlığa ve haysiyetsizliğe son vermek için kurduk. Grev ve toplu sözleşme hakkı ,sekiz saatlik iş günü, sigorta hakkı, eşit işe eşit ücret ve işgüvenliği, tarım işçilerinin analarının ak sütü gibi, helal haklarıdır. Madem ki üreten, yetiştiren, herşeyi yerli yerine getiren biziz, öyleyse ihtiyarlayınca emekliye ayrılmak bi zim de hakkımız olmalıdır. Bizler de hastalanınca doktor ve hastahane bu labilmeliyiz. Ağaç gölgelerinde, hayvan damlarında, sivri sineğin ve pisliğin içinde değil, sağlığa elverişli evlerde oturmak ve dinlenmek bizim de hakkı mızdır.

Arkadaşlar,

Bu haklar ulaşılamayacak şeyler değildir. Yerli ve yabancı işçiler demeden aslı astarı olmayan, iftira ve düşmanca davranışlara aldırmadan sendikamız Toprak-İş'de toplanırsak bu hakları elde etmiş olacağız. (...)

Şunu da bir an aklınızdan çıkarmayın ki, sendikaya üye olup, ona dört elle sarılırsak, zorlukları yenmedeki esas kuvveti elde etmiş olacağız.

Arkadaşlar,

Sendikanın kurulması bizleri sevindirirken, ağaları, beyleri ve onları destekliyen herkesi kızdırdı. Onlar, bu kız gınlıkla etraflarına korku salmaya, bizleri sendikadan uzaklaştırmaya çalıştılar ve çalışıyorlar. Buna şaşmamak gerekir. Çünkü o ağalar sendikanın kurulmasıyla yıllardır sırtımızdan elde ettikleri haksız kazançlarına «dur» denileceğini bilmektedirler. Öyleyse o adamların dedikodularına, tehditlerine aldırmadan yerli ve yabancı işçiler, kadınıyla, erkeğiyle, oğluyla, kızıyla sendikada toplanmalıdır. Sendikamız Toprak-İş'te toplanıp mücadele et menin zamanı gelmiştir. Dil ve ırk ayırımı yapmadan her tarım işçisini TOPRAK-İŞ SENDİKASI'nda toplanmaya çağırıyoruz. TOPRAK-İŞ'e üye olmak, TOPRAK-İŞ'te birleşmek parolamız olsun.

KAHROLSUN BİZLERİ AÇLIĞA MAHKUM EDEN AĞALAR VE BEYLER! YAŞASIN TARIM İŞÇİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİ!

Toprak-İş Sendikası Y. Kurulu

---

uçuk-İş temsilcisi Cacık Ahmet, fabrikada «Kauçuk İş buradan atılamaz, o esas sendikadır» diye konuşmaya kalkınca işçiler buna çok kızdılar ve Kauçuk-İş temsilcisini hastanelik ettiler.

«GREV HAKKIMIZ İÇİN MÜCADELE EDELİM ! SIKI YÖNETİMİN KALKMASI İÇİN MÜCADELE EDELİM!»

İstanbul İşçi Dayanışma Derneği faşist baskıları ve grev yasağını protesto eden bir bildiri yayınladı. Bildirinin bazı bölümlerini sunuyoruz

«... Bugün işsizlik pahalılıkla birlikte halkımız üzerindeki baskı ve zulüm alabildiğine artıyor. Çünkü halkımız uyanıyor. Sömürücülerin en çok korktuğu da ezilenlerin uyanışıdır. Ezilenlerin mücadelesi yükseldikçe sömürücüler de alabildiğine azgınlaşacak, baskı ve zulmünü arttıracaktır. Sıkıyönetim bunun için sürüyor, işçiler köylüler gençler bunun için öldürülüyor, grev miting ve direnişler bunun için engelleniyor. Ne kadar baskı zulüm varsa, hep halkımız uyanmasın diyedir. Bu kavgada öldürüldü Şerif Aygüller, Gahinler, Kerimler, Abdi Gönenler. Bu kavgada yiğitçe döğüşerek ölümü kucakladı devrimci kardeşlerimiz...

« Ama biz, her devrimci kardeşimizin ölümünde milyonlarca doğarız. Bir avuç sömürücü, milyonların selini durdurabilir mi? Amerikan tankı topu, durdurabildi mi Vietnam halkının kararlı mücadelesini? Vietnam halkı yıllarca savaşarak Amerikan emperyalizmini yere vurdu. Çünkü onlar haklı bir savaş veriyorlardı. HAKLI OLMAK SONUNA KADAR DİRENMEK SAVAŞMAK DEMEKTİR.

« (...) ARKADAŞLAR: 12 Mart'tan beri sıkıyönetim baskı ve zulmü altında yaşıyoruz. Patronların çıkarı için sürdürülen Sıkıyönetim, zaten kısıtlı olan grev hakkını, 1 Mayıs İşçi Bayramından itibaren izine bağladı... Grev yasaklaması aynı zamanda toplu sözleşme yasağı demektir, sendikal mücadelenin de engellenmesi demektir. Grev yasağının ne anlama geldiğini bütün fabrikalara yayalım, tüm işçi arkadaşları, sendikaları, demokratik kuruluşları grev hakkı için mücadeleye çağıralım. GREV HAKKIMIZ İÇİN MÜCADELE EDELİM. SIKIYÖNETİMİN KALKMASI İÇİN MÜCADELE EDELİM. Başka yol yoktur, hakkımızı söke söke alacağız. (...)»

Bildirinin altında İstanbul İşçi Dayanışma Derneği 'Gaziosmanpaşa) adına Mehmet Çerik'in imzası bulunmaktadır.

HALKTAN TECRİT OLAN FAŞİSTLER VAHŞİCE SALDIRIYORLAR

Denizli Ticaret Lisesi öğrencilerinden İsmail Kaplan, geçtiğimiz hafta içinde gece evini basan faşistler tarafından dövülmüştür. Faşistler, İsmail Kaplan'ın vücudunu çeşitli yerlerinden jiletle kesmişlerdir.

Dört kişi oldukları tesbit edilen faşistlerden bir tanesinin adı Celal Ceyran'dır. Olay Emniyet Müdürü ve Vali tarafından örtbas edilmek istenmiştir. Faşistlerin bu canice hareketi Denizli halkının ve gençliğinin nefreti ve protestolarıyla karşılanmıştır.

Denizli'de faşistler Vakıflar Öğrenci Yurdunda mevzilenmiş bulunmaktadırlar. Yurt yönetimi yurtsever öğrenciler üzerinde ağır bir baskı uygulamaktadır. Faşistlerin isteklerine alet olmayan öğrenciler, yurttan atılmaktadırlar. Faşistlerin bu saldırıları yanlarına kâr kalmayacaktır. Onlar, halktan hak ettikleri cevabı alacaklardır.

(Devamı 11. Sayfada)

DÜZELTME

Dergimizin 5. sayısı. kendi hatalarımız, dizgi makinalarının bozulması ve polisin çalışmayı geciktirmesi yüzünden, yanlışlarla dolu çıktı. Okuyucularımızdan özür diler, aşağıdaki en önemli noktaları düzeltmelerini rica ederiz:

6. —7. sayfalarda, 4. sütunda sondan 4. satırdaki «burjuva faşizmi» sözünün doğrusu «burjuva pasifizmi» olacaktır. Aynı sayfada, «Başkomutan Stalin» yazısının 3. sütununun 4. satırında, «savaşa karşı saldırı dönemine» ifadesinin doğrusu «savaş, karşı — saldırı dönemine...» olacaktır. Yine ayni sayfada, «Kapitalist Ülkeler Arasında Savaşların Kaçınılmazlığı» yazısında, sondan ikinci paragrafın ilk cümlesinin doğrusu şöyle olacaktır: «(...) Bugünkü barış hareketinin, başarıya ulaştığı takdirde belli bir savaşı önlemesi, belli bir barışı geçici olarak...»

8. Sayfada, 1. sütunda, 8. paragrafta, «tam bu» ve «kesikleşmiş» kelimelerinin altı çizili olacaktır. 9. sayfada, 1. sütunda, «Evrim konağı mı?» ara — başlığından önceki son satırın doğrusu, «halkı yılgınlığa ve teslimiyete...» olacaktır. Aynı sayfanın 2. sütununda, «Mücadele İçin...» ara — başlığından önceki son paragrafta, 3. cümlenin doğrusu şöyle olacaktır. «Ancak bu, mutlak durgunluk içinde olmayacaktır. Bu hazırlık, kitleleri mücadele için de devrim fikriyle eğitmekle yapılabilir» «Altı çizili yerlerin dergide yer alan cümlede atlanmış olması, savunduğumuz fik rin tam tersini söylüyor görünmemize yol açmıştır.

Yine 9. sayfanın 2. sütununda, sondan 3. paragrafın 2. satırı şöyle olacaktır: «Faşist diktatörlük içinde...» 12. sayfanın sondan 4. satırındaki «Marks'ın doktrinin asıl sözünün...» ifadesinin doğrusu ise şudur: «Marks 'ın doktrinin asıl özünün...»

Okuyucularımızdan tekrar özür dileriz

★ Hüseyin Örek'in, Kerim Yaman ın, Şahin Aydın'ın, Abdi Gönel'in faşist katilleri 16 Mayıs günü bir devrimciyi daha öldürdüler. Urfa Ticaret Lisesi son sınıf öğrencisi Mehmet Güngör'ü tabancayla vuran faşist katil de diğer devrimcilerin katilleri gibi bel ki yakalanmayacak ama halkımız, faşistlerden bütün bu cinayetlerin hesabını soracaktır.

★ Faşistler, Ankara Deneme Yük sek Okulu'nda «Komünistlere ölüm» diye bağırarak öğrencilere, sekreterlere ve asistanlara saldırdılar. Yedi öğretim üyesi, okulda can ve öğretim güvenliği kalmadığını söyleyerek görevlerine devam edemeyeceklerini bildirdiler. Okul Öğrenci Derneği Başkanı ise 14 Mayıs günü bir açıklama yaparak, iki arkadaşlarının komandolar tarafından kaçırıldığını ve işkence gördüğünü bildirdi.

★ Demirel'e karşı tertiplenen faşist provokasyon ile harekete geçen faşistler, Ankara'da Oyuncular Bir liği Tiyatrosunu tahrip ettiler.

★ Faşistler geçtiğimiz hafta için de TÖB-DER Malatya lokaline dinamit attılar ve üyeleri tehdit ettiler. Birkaç gün sonra ise üç öğretmene saldırdılar.

★ 35 Gündür boykotta bulunan Galatasaray Yüksek Okulu'nda faşist ler derslere girmek istedikleri söyleyerek olay çıkarttılar. Yapılan aramada, faşistlerin üzerinde bol miktarda mermi, molotof kokteyli ve çeşitli silâhlar bulundu.

★ 14 Mayıs günü Mamak Lisesinde öğrenciler faşistlerin arkadaşlarına saldırmasını protesto etmek ve can güvenliklerinin sağlanmasını istemek için dersleri boykot etmişlerdir. Polis boykotu kırmak istemiş, ve mukavemet ettikleri gerekçesiyle yirmi öğrenciyi gözaltına almıştır.

★ ODTÜ öğrencileri taleplerinin bir kısmının kabul edilmemesi üzerine 16 Mayıs günü tekrar boykota başlamışlardır. Boykota bütün öğrenciler katılmaktadır. Kabul edilmeyen talepleri, sömestirin boykotta geçen günler kadar uzatılmasıdır.

★ Almanya'da Nobel Dinamit fabrikasında 10 Türk işçisinin işten çıkartılmasını protesto eden işçilere polis saldırmış, üç Alman polisi ve bir Türk kadın işçi yaralanmıştır.

★ Anadolu Yakası Devrimci Liseliler Birliği, yayınladığı bildiride «Bizler zalim şiş göbekli patronlara, toprak ağalarına ve tefecilere karşı toprak ve hürriyet isteyen fedakâr işçi ve köylülerimizin yanında yer alan gençliğin yolunda yürüyoruz» demişlerdir.

★ Adana'da halkın faşizme ve vurgunculuğa karşı mücadelesini yürütmek ve birliğini sağlamak için, demokratik bir dernek kurulmuştur. İşsizlik ve Pahalılığa Karşı Halk Birliği adındaki derneğin adresi şudur: Kızılay Caddesi. 62/4 ADANA.

★ Hasat Yayınları tarafından çıkarılan Lenin'in «Gençlik Üzerine» adlı kitabı yasaklanmış ve toplatılmıştır.

★ İzmir'de faşistler Umut Kitabevinin camlarını boyamışlar ve Kurt resimleri çizmişlerdir. Kitapçı Ertuğrul Türk Bileği, Kantar polis karakoluna durumu bildirmiş, zaman zaman bazı kişilerin gelip Alp aslan Türkeş'in kitaplarını satması için baskı yaptıklarını söylemiştir. Ancak karakoldaki polisler, saldırganlar hakkında takibat yapmayı reddetmişlerdir.

Dünyanı[n] İki Süp[er] Üçüncü D[ünya]

Çin Halk

Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Baş[...] Milletler Genel Kurulunun 6. Olağanüstü [...] nın esaslı bir tahlilini vermektedir. Konuş[...] konmuştur.

> **«Hint, Çin, Kore, Japon, İran ve Türk işçi ve köylüleri, ortak kurtuluş dâvası uğruna el ele verip yürüyüşe geçtikleri zaman, ancak o zaman, sömürücülere karşı kesin zafer sağlama bağlanmış olacaktır. Yaşasın özgür Asya!»**
>
> LENİN

Sayın Başkan

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun ham madde ve kalkınma meseleleri üzerine olağanüstü oturumu, Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti Devrim Konseyi Başkanı Hayri Bumedyen'in önerileri ve dünya ülkelerinin büyük çoğunluğunun desteğiyle başarılı bir şekilde toplanmış bulunuyor. Birleşmiş Milletler'in kurulmasından bu yana geçen 29 yıl içinde emperyalist sömürü ve talana karşı çıkılması ve uluslararası iktisadî ilişkilerin değiştirilmesi gibi önemli bir meseleyi görüşmek üzere, ilk defa böyle bir olağanüstü oturum yapılıyor. Bu uluslararası durumda meydana gelen derin değişikliklerin bir yansımasıdır. Çin Hükümeti, bu oturumun toplanmasını hararetle kutlar. Çin Hükümeti, bu oturumun gelişmekte olan ülkeler arasındaki birliğin güçlendirilmesine, onların millî iktisadî hak ve menfaatlerinin korunmasına ve bütün halkların emperyalizme ve özellikle hegemonyacılığa karşı mücadelelerinin ilerletilmesine olumlu bir katkıda bulunacağını ümid eder.

DÜNYANIN DURUMU: «GÖKKUBBE ALTINDA BÜYÜK BİR KARGAŞALIK»

Şimdiki uluslararası durum gelişmekte olan ülkeler ve dünya halkları için son derece elverişlidir. Sömürgecilik, emperyalizm ve hegemonyacılık üzerine kurulmuş olan eski düzen gün geçtikçe ağır darbeler yiyor ve temellerinden sarsılıyor. Uluslararası ilişkiler kökünden değişiyor. Bütün dünya çalkantı ve huzursuzluk içindedir. Durum, biz Çinlilerin deyişiyle, «gök kubbenin altında büyük bir kargaşalık» tır. Bu «kargaşalık», çağdaş dünyadaki bütün temel çelişmelerin keskinleşmesinin bir ifadesidir. Bu «kargaşalık» çürüyen gerici güçlerin çözülmesini ve çöküşünü hızlandırıyor, yeni doğan halk güçlerinin ise uyanıp gelişmesine yardımcı oluyor

«Gökkubbenin altındaki bu büyük kargaşalık» durumunda, dünyadaki bütün siyasî güçler, uzun boy ölçüşmeler ve mücadeleler yoluyla köklü bir dağılma ve yeniden gruplaşma geçirmişlerdir. Bir çok Asya, Afrika ve Lâtin Amerika ülkesi ardarda bağımsızlığına kavuştu ve bu ülkeler uluslararası meselelerde her geçen gün daha büyük bir rol oynuyorlar. İkinci Dünya Savaşından sonra bir süre varolan sosyalist kamp sosyal - emperyalizmin ortaya çıkışının sonucu olarak artık mevcut değildir. Kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu yüzünden, batılı emperyalist blok da parçalanmaktadır. Uluslararası ilişkilerdeki değişiklikler gözönüne alınırsa, bugün dünya aslında birbirleriyle hem ilişkili olan hemde çelişen üç kısım veya üç dünyadan meydana gelmektedir. Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği Birinci Dünyayı meydana getriyor. Asya, Afrika, Lâtin Amerika ve diğer bölgelerin gelişmekte olan ülkeleri Üçüncü Dünyayı meydana getiriyor. Bu ikisinin arasında kalan gelişmiş ülkeler ise İkinci Dünyayı meydana getiriyor.

İKİ SÜPER DEVLET GÜNÜMÜZÜN EN BÜYÜK SÖMÜRÜCÜ VE ZALİMLERİDİR

İki süper devlet Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği, boş yere dünya hegemonyası peşinde koşuyorlar. Her ikisi de kendine özgü yollarla Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın gelişmekte olan ülkelerini kendi denetimleri altına almaya ve aynı zamanda kendilerinden daha güçsüz olan gelişmiş ülkelere zorbalık uygulamaya yelteniyorlar.

İki süper devlet, günümüzün en büyük uluslararası sömürücü ve zalimleridir. Onlar yeni bir dünya savaşının kaynağıdır. Her ikisi de büyük miktarda nükleer silâha sahiptir. Onlar şiddetli bir silâhlanma yarışına girişerek, yurt dışında büyük miktarda asker bulundurarak ve her yerde askerî üsler kurarak bütün milletlerin bağımsızlığını ve güvenliğini tehdit ediyorlar. Her ikisi de diğer ülkelere karşı denetim, yıkıcılık, müdahale ve saldırıya girişiyorlar. Her ikisi de diğer ülkeleri iktisaden sömürüyor, servetlerini talan ediyor ve kaynaklarını gaspediyorlar. Başkalarına zorbalık uygulamada, özellikle «sosyalizm» yaftasını asan süper devlet tehlike arz ediyor. O, silâhlı kuvvetlerini göndererek «müttefiki» Çekoslovakya'yı işgal etmiş ve Pakistan'ı parçalama savaşını kışkırtmıştır. O, sözünün eri değildir, kalleş, çıkarcı ve vicdansızdır.

Süper devletlerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki gelişmiş ülkelerin durumu oldukça karmaşıktır. Bunlardan bazıları, Üçüncü Dünya ülkeleriyle hâlâ şu veya bu şekilde sömürgeci ilişkiler sürdürüyorlar ve Portekiz gibi bir ülke, vahşi sömürgeci hâkimiyetini bile devam ettiriyor. Bu duruma son verilmelidir. Beri yandan, bütün bu gelişmiş ülkeler, çeşitli ölçülerde, şu ya da bu süper devletin denetim, tehdit ve zorbalığı altındadır. Hatta bunlardan bazıları, bir süper devlet tarafından, sözde kendi «ailesi» yaftası altında bağımlı duruma düşürülmüşlerdir. Bütün bu ülkeler, şu veya bu ölçüde süper devletlerin boyunduruk ya da denetiminden kurtulmak, millî bağımsızlık ve egemenliklerini korumak arzusunu taşıyorlar.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA: TARİH TEKERLEĞİNİN İTİCİ GÜCÜ

Gelişmekte olan çok sayıdaki ülke, sömürgeci ve emperyalist zulüm ve sömürünün uzun zaman acısını çekmiştir. Siyasî bağımsızlıklarına kavuşmuş olmalarına rağmen, hepsi hâlâ sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek, millî ekonomilerini geliştirmek ve millî bağımsızlıklarını pekiştirmek tarihî göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu ülkelerin toprakları geniş, nüfusları kalabalık ve doğal kaynakları zengindir. Bu ülkeler en ağır baskılara maruz kaldıkları için, zulme karşı koyma, kurtuluşlarını ve kalkınmalarını sağlama yolunda en şiddetli isteği duyuyorlar. Onlar, millî kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesinde muazzam bir güce sahip olduklarını ispatladılar ve birbiri ardından parlak zaferler kazandılar. Onlar dünya tarihinin tekerleğini döndüren devrimci itici güçlerden biri ve sömürgeciliğe, emperyalizme ve özellikle süper devletlere karşı mücadelede temel güçtürler.

YA İKİ SÜPER DEVLET SAVAŞIR VEYA DEVRİM SAVAŞI ÖNLER

İki süper devlet dünya hegemonyası uğruna birbirleriyle yarıştıkları için, aralarındaki çelişmeler uzlaşmazdır ya biri diğerini altedecek, ya da kendisi altedilecektir. Aralarındaki uzlaşma ve işbirliği kısmî, geçici ve izafîdir. Aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mutlaktır. Sözde «dengeli kuvvet indirimi» ve «stratejik silâhların sınırlandırılması» dedikleri şey, son tahlilde boş laftan başka bir şey değildir. Çünkü gerçekte ne «denge» vardır, ne de «sınırlandırma» olabilir. Aralarında bazı anlaşmalara varabilirler. Ancak bu anlaşmalar, bir sahtekârlık ve aldatmacadan ibarettir. Aslında onlar daha büyük ve şiddetli bir rekabete yönelmektedirler.

Süper devletler arasındaki rekabet bütün dünyayı kapsıyor. Aralarındaki rekabetin stratejik ağırlık noktası olan Avrupa'da sürekli olarak gergin bir boy ölçüşme durumu içindedirler. Ortadoğu, Akdeniz, İran Körfezi, Hint Okyanusu ve Pasifik bölgesindeki rekabetleri şiddetleniyor. Onlar her gün silâhsızlanmadan söz ederken, gerçekte her gün silâhlanıyorlar. Onlar her gün «yumuşama» dan dem vururken, gerçekte her gün gerginlik yaratıyorlar. Çatıştıkları her yerde karışıklıklar patlak veriyor. Empeyalizm ve sosyal-emperyalizm varolduğu sürece, bu dünyada kesinlikle ne huzur olabilir, ne de «sürekli barış». Ya onlar birbirleriyle savaşacak, ya da halk devrim yapacaktır. Başkan Mao Zedung'un belirttiği gibi: «Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hâlâ mevcuttur ve bütün ülkelerin halkları hazırlıklı olmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım devrimdir.»

Deng Siao - Ping, 10 Nisan 1974 tarihli oturumda, konuşmasını yaparken..

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SİLKİNİYOR VE AYAĞA KALKIYOR

İki süper devlet kendi anti-tezlerini yaratmış bulunuyorlar. Onlar, küçüğe zorbalık yapan büyük, zayıfa hükmeden güçlü ve yoksulu ezen zengin olarak davrandıkları için, Üçüncü Dünyanın ve bütün dünya halklarının şiddetli mukavemetiyle karşılaşıyorlar. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halkları sömürgeciliğe, emperyalizme ve özellikle hegemonyacılığa karşı mücadelelerinde yeni zaferler kazanmaktadırlar. Hindiçini halkları, ABD emperyalist saldırganlığına karşı millî kurtuluş mücadelelerinde ilerlemeye devam ediyorlar. Arap ülkelerinin ve Filistin'in halkları, dördüncü Ortadoğu savaşında, iki süper devletin denetimini ve «ne savaş, ne barış» durumunu kırıp geçtiler ve

> **«Bütün dünya halkları, yürekli olsunlar, savaşmaya cesaret etsinler, güçlüklerden korkmasınlar ve dalgalar halinde ilerlesinler. O zaman dünya, halkların olacak, iblislerin hepsi yok edileceklerdir.»**
>
> MAO ZEDUNG

İsrail saldırganlarına karşı büyük bir zafer kazandılar. Afrika halklarının, emperyalizme, sömürgeciliğe ve ırk ayırımına karşı mücadeleleri derinlemesine gelişiyor. Gine-Bissau Cumhuriyeti, silâhlı mücadelenin ateşi içinde şan ve şerefle doğdu. Mozambik, Angola, Zimbabve, Namibya ve Azanya halklarının Portekiz sömürgeci hâkimiyetine ve Güney Afrika ile Güney Rodezya'daki beyaz ırkçı rejimlere karşı giriştikleri silâhlı mücadeleler ve kitle hareketleri çoşkun bir şekilde gelişiyor. Lâtin Amerika ülkelerinin başlattığı deniz haklarını koruma mücadelesi iki süper devletin deniz hegemonyasına karşı dünya çapında bir mücadele haline gelmiştir. Afrika Birliği Teşkilâtı'nın 10. Devlet ve Hükümet Başkanları Toplantısı 4. Bloksuz Ülkeler Zirve Konferansı, Arap Zirve Konferansı ve İslâm ülkeleri zirve Konferansı, emperyalizmi, sömürgeciliği, yeni-sömürgeciliği, hegemonyacılığı siyonizmi ve ırkçılığı birbiri peşisıra şiddetle mahkûm ettiler., Böylece, gelişmekte olan ülkelerin, menfur düşmanlarına karşı ortak mücadelede birliklerini güçlendirmek ve birbirlerini desteklemek yolundaki sağlam irade ve kara[illegible] Afrika ve Lâtin Amerika ülkeleri ve halklarının dalga dalga ilerleyen mücadeleleri, dış görünüşü güçlü ama içi kof olan emperyalizmin ve özellikle süper devletlerin temeldeki zaafını açığa çıkarmış ve onların dünyaya hükmetme yolundaki boş hayallerine ağır darbeler indirmiştir.

İki süper devletin hegemonyacılığı ve kuvvet politikası, gelişmiş İkinci Dünya Ülkeleri arasında da büyük bir hoşnutsuzluk uyandırmıştır. Bu ülkelerin, süper devletlerin denetim, müdahele, tehdit ve sömürüsüne ve onların, iktisadî buhranları başkalarının sırtına yükleme teşebbüslerine karşı verdikleri mücadeleler gün geçtikçe gelişiyor. Bu ülkelerin mücadeleleri de uluslararası durumun gelişmesine önemli bir etki yapıyor.

GERÇEKTE GÜÇLÜ OLAN İKİ SÜPER DEVLET DEĞİL, ÜÇÜNCÜ DÜNYA VE EZİLEN HALKLARDIR

Sayısız gerçek, iki hegemonyacı devletin gücünü abartan ve halkın gücünü küçümseyen bütün görüşlerin temelsiz olduğunu göstermiştir. Gerçekte güçlü olanlar, bir veya iki süper devlet değil, birleşen ve savaşıp zafer kazanmaya cesaret eden Üçüncü Dünya ve bütün ülkelerin halkıdır. Bir çok Üçüncü Dünya ülkesi ve halkın uzun mücadeleler yoluyla siyasî bağımsızlıklarına kavuşabildiklerine göre, hiç şüphesiz bu temel üzerinde birliklerini güçlendirerek ve gerek süper devletlerin zorbalığına maruz kalan diğer ülkelerle gerekse Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği halkı da dahil olmak üzere bütün dünya halklarıyla ittifak kurarak, sürekli mücadele yoluyla eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadî ilişkileri de kökten değiştirebilecekler ve böylece millî ekonomilerinin bağımsız gelişmesi için gerekli şartları yaratabileceklerdir.

SÖMÜRGECİLİĞİN VE EMPERYALİZMİN TALAN VE SOYGUNU

Sayın Başkan,

Ham madde ve kalkınma meselelerin özü, gelişmekte olan ülkelerin devlet egemenliklerini koruma, millî ekonomilerini geliştirme ve emperyalizmin, özellikle süper devletlerin talan ve denetimine karşı çıkma mücadelesidir,. Bu günümüzde Üçüncü Dünya Ülkeleri ve halklarının sömürgeciliğe, emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı verdikleri mücadelenin çok önemli bir yönüdür.

Hepimizin bildiği gibi, sömürgeciler ve emperyalistler son birkaç yüzyıl içinde Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarını insafsızca köleleştirmiş ve soymuşlardır. Onlar, yerli halkın ucuz işgücünü ve zengin doğal kaynaklarını sömürmüş ve çarpık, tek yanlı bir ekonomi oluşturmuş, ucuz tarım ve maden ürünlerini gaspederek, kendi sanayi mamulleriyle piyasayı istilâ ederek, millî sanayiyi boğarak ve eşit olmayan bir mübadele sürdürerek aşırı kârlar elde etmişlerdir. Gelişmiş ülkelerin zenginliği ve gelişmekte olan ülkelerin yoksulluğu, sömürgeciliğin ve emperyalizmin talan siyasetinin sonucudur.

Siyasî bağımsızlığına kavuşmuş olan birçok Asya Afrika ve Lâtin Amerika ülkesinin iktisadî [illegible] damarları, hâlâ şu veya bu ölçüde sömürgecilerin ve emperyalistlerin denetimi altındadır. Ve bu ülke[illegible] eski iktisadî bünyeleri kökünden değişmiş değildir [illegible]peryalistler ve özellikle süper devletler, gelişmekte olan ülkeler üzerindeki sömürü ve talanlarını sürdürmek ve yoğunlaştırmak için yeni - sömürgeci yöntemleri benimsemiş bulunuyorlar. İktisadî talan ve siyasî müdahale amacıyla, gelişmekte olan ülkelere sermaye ihraç ediyor ve «çok uluslu şirketler» gibi ulus

Kaderine Artık
…r Devlet Değil,
…nya Hükmediyor

…g Siao - ping

…huriyeti Devlet Konseyi .....

…Yardımcısı (Başbakan Yardımcısı) Deng Siao-Ping'in Birleşmiş …umunda, 10 Nisan 1974 günü yaptığı konuşma, dünya şartları- …yı aynen yayınlıyoruz. Ara başlıkları «Halkın Sesi» tarafından

Deng Siao — Ping, konuşmasından sonra Üçüncü Dünya ülkelerinin temsilcileri tarafından tebrik edilirken..

…rarası tekelci örgütler vasıtasıyla «devlet içinde dev…t» kuruyorlar. Onlar, uluslararası piyasalardaki te…elci durumlarından faydalanarak kendi mallarının ih…ç fiyatlarını yükseltiyor ve gelişmekte olan ülkele…n ham maddelerinin fiyatlarını düşürüyor, bu yolla …uazzam kârlar vuruyorlar. Üstelik kapitalizmin si…asî ve iktisadî buhranları derinleştikçe ve araların…aki rekabet şiddetlendikçe, iktisadî ve malî buhran…ların yükünü başkalarının omuzlarına yükleyerek ge…işmekte olan ülkeleri gitgide daha yoğun bir şekilde …alan ediyorlar.

> **«Sovyet sosyal - emperyalizmi, dünya halkları için Amerikan emper…lizmi kadar tehlikelidir ve onun suç ortağıdır. Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı mücadele etmeden emperyalizme karşı mücadele etmek veya emperyalizme karşı mücadele etmeden sosyal - emperyalizme karşı mücadele etmek ve zafer kazanmak imkânsızdır.»**
>
> ENVER HOCA

SOSYAL EMPERYALİZM: ULUSLARARASI SİLÂH TÜCCARI VE TEFECİ

Şunu da kaydetmek gerekir ki, kendini sosyalist bir ülke olarak tanıtan süper devlet yeni - sömürgeci iktisadî talan yöntemlerinde diğerinden hiç te geri kalmıyor. Sözümona «iktisadî işbirliği» ve «uluslararası işbölümü» adı altında aşırı kârlar koparmak için kendi «ailesi» içinde baskı tedbirleri uyguluyor. Başkalarının zararı pahasına kâr peşinde koşma işinde, diğer emperyalist ülkeler için dahi az görülen derecede ileri gidiyor. Onun sözüm ona «yardım» ve «destek» adı altında bazı ülkelerde kurduğu «ortak işletmeler», özünde «çok uluslu şirketlerin» bir kopyasıdır. O, modası geçmiş teçhizatı ve standartlara uymayan silâhları fahiş fiyatla satmayı ve karşılığında, gelişmekte olan ülkelerin stratejik ham maddelerini ve tarım ürünlerini talan etmeyi olağan bir uygulama haline getirmiştir. O, büyük çapta silah ve mühimmat satarak uluslararası bir ölüm tüccarı haline gelmiştir. O sık sık başkalarının içinde bulunduğu güçlüklerden faydalanarak alacaklarının ödenmesi için onları sıkıştırmaktadır. Bu süper devlet, son Ortadoğu savaşı sırasında mühimmat satarak kazandığı bol miktarda dövizle düşük fiyata satın aldığı Arap petrolünü yüksek fiyatla satarak, kaşla göz arasında muazzam kârlar elde etti. Üstelik o, «sınırlı egemenlik» teorisinden dem vuruyor, gelişme yolundaki ülkelerin kaynaklarının güya uluslararası servet olduğunu iddia ediyor ve hattâ «doğal kaynaklar üzerindeki egemenliğin, büyük ölçüde gelişmekte olan ülkelerin sanayilerinin bu kaynaklardan faydalanma yeteneğine bağlı olduğunu» ileri sürüyor. Bunlar açıktan, açığa emperyalist safsatalardır. Bu safsatalar diğer süper devletin, sömürülenlerle sömürenler arasındaki ilişkileri muhafaza etmek için yaydığı sözümona «karşılıklı bağlılık» teorisinden bile daha açıktır. Adına lâyık gerçek bir sosyalist ülkenin, enternasyonalizm ilkesine bağlı kalması, ezilen milletleri ve ülkeleri içtenlikle desteklemesi ve millî ekonomilerini geliştirmelerine yardım etmesi gerekir. Oysa bu süpr devlet tam tersini yapıyor. Bu, onun lâfta sosyalist, fiiliyatta ise emperyalist olduğunu bir kere daha ispatlıyor.

YOKSUL ÜLKELER! SÖMÜRÜ …E TAHAKKÜME KARŞI BİRLEŞELİM!

Sömürgeciliğin, emperyalizmin ve özellikle süper devletlerin talan ve sömürüsü, yoksul ülkeleri daha yoksul, zengin ülkeleri daha zengin yaparak, aralarındaki uçurumu gitgide derinleştiriyor. Emperyalizm gelişmekte olan ülkelerin kurtuluşu ve ilerlemesi önündeki en büyük engeldir. Gelişme yolundaki ülkelerin emperyalizmin iktisadî tekeline ve talanına son vermeleri, bu engelleri ortadan kaldırmaları, iktisadî kaynaklarını ve diğer hak ve menfaatlerini korumak için gerekli bütün tedbirleri almaları tamamen haklı ve doğrudur.

Emperyalizmin ve özellikle süper devletlerin faaliyetleri, gelişme yolundaki ülkelerin, iktisadî bağımsızlıklarına kavuşma yolunda zafer dolu ilerleyişlerini asla engelleyemeyecektir. Son Ortadoğu savaşında, yek vücut olarak birleşen Arap ülkeleri, petrol silâhına sarılarak siyonizme ve destekçilerine ağır bir darbe indirdiler. Yaptıkları iyi ve doğruydu. Bu, gelişmekte olan ülkelerin emperyalizme karşı mücadelesinde şimdiye kadar görülmemiş bir olaydı. Bu Üçüncü Dünya halklarının moralini bir hayli yükseltti ve emperyalizmin çalımını bozdu. Bu, emperyalizmin uzun zamandır sürdürdüğü uluslararası iktisadî tekelini kırdı ve gelişmekte olan ülkelerin birleşik mücadelesinin gücünü ispatladı. Madem ki emperyalist tekeller ,dünya pazarlarını istedikleri gibi kontrol etmek için işbirliği yaparak gelişmekte olan ülkelerin hayatî menfaatlerine büyük zarar veriyorlar, gelişmekte olan ülkeler emperyalizmin tekelini kırmak ve kendi iktisadî hak ve menfaatlerini korumak için neden birleşmesinler? Petrol savaşı, insanların ufkunu genişletti. Petrol savaşı sırasında yapılanlar, diğer ham maddeler için de yapılabilir ve yapılmalıdır.

Şunu da kaydetmek gerekir ki, gelişmekte olan ülkelerin kendi doğal kaynaklarını koruma mücadelesi, sadece iktisadî bakımdan önem taşımıyor. İki süper devletin silâhlanmayı ve savaş hazırlıklarını sürdürmek ve dünya hegemonyası peşinde koşmak amacıyla Üçüncü Dünyanın kaynaklarını açgözlülükle talan etmeleri kaçınılmazdır. Gelişmekte olan ülkelerin kendi kaynaklarını koruma ve denetlemeleri, yalnız siyasî bağımsızlıklarını pekiştirmek ve millî ekonomilerini geliştirmek için değil, aynı zamanda süper devletlerin silâhlanma ve savaş hazırlıklarına karşı çıkmak ve onların saldırı savaşları başlatmalarını önlemek için de çok önemlidir.

SİYASİ BAĞIMSIZLIK İÇİN MÜCADELE VE KENDİ GÜCÜNE DAYANMA

Sayın Başkan,

Kanımızca, Üçüncü Dünya ülkelerinin siyasî bağımsızlıklarını korumaları, ekonomilerini geliştirmelerinin birinci ön şartıdır. Siyasî bağımsızlığa kavuşmak, bir ülke halkı için sadece ilk adımdır. Bu bağımsızlık daha da pekiştirilmelidir. Çünkü ülke içinde sömürgeciliğin kalıntıları halâ mevcuttur, emperyalizmin ve hegemonyacılığın yıkıcılığı ve saldırısı tehlikesi hâlâ mevcuttur. Siyasî bağımsızlığın pekiştirilmesi, kaçınılmaz olarak bir sürekli mücadele sürecidir. Son tahlilde, siyasî bağımsızlıkla iktisadî bağımsızlık birbirinden ayrılamaz . Siyasî bağımsızlık olmadan, iktisadî bağımsızlığa kavuşulamaz; iktisadî bağımsızlık olmadan, bir ülke tam ve sağlam bir bağımsızlığa sahip olamaz.

Gelişmekte olan ülkeler, ekonomilerini bağımsız olarak geliştirmek bakımından büyük bir potansiyele sahiptirler. Bir ülke kendi özelliklerine ve şartlarına göre hiç yılmadan çaba sarfettiği ve kendi gücüne dayanmak yolunda ilerlediği takdirde, giderek kendi sanayi ve tarımının modernleştirilmesinde önceki nesillerin ulaşamadığı yüksek bir gelişme düzeyine ulaşması tamamen mümkündür. Gelişmekte olan ülkelerin kalkınması konusunda emperyalizm tarafından yayılan karamsarlık ve acz fikirleri temelsiz ve ard niyetlidir.

Biz kendi gücüne dayanmak derken şunu kastediyoruz: Bir ülke esas olarak kendi halkının gücüne ve zekâsına dayanmalı, iktisadî can damarlarını kendi elinde tutmalı, kendi kaynaklarından tam olarak yararlanmalı, yiyecek üretimini arttırmaya çalışmalı ve millî ekonomisini adım adım ve plânlı bir şekilde geliştirmelidir. Bağımsızlık ve kendi gücüne dayanmak politikası asla ülkenin kendi şartlarına uymamak anlamına gelmez. Tersine birbirinden farklı şartların ayırdedilmesini ve her ülkenin, içinde bulunduğu somut şartlara göre, kendi gücüne dayanmada kendine özgü bir yol izlemesini gerektirir. Şimdiki aşamada gelişmekte olan bir ülke millî ekonomisini geliştirmek için, her şeyden önce doğal kaynaklarını kendi elinde tutmalı ve yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtulmalıdır. Bir çok gelişmekte olan ülkenin ham madde üretimi, henüz millî ekonomisinin oldukça büyük bir kısmını teşkil ediyor. Bu ülkeler ham maddelerinin üretimini, kullanımını, satışını stok edilmesini ve nakliyatını kendi ellerine alabilir ve bunları eşit ticaret ilişkileri temelinde rasyonel fiyatlarla satıp karşılığında kendi sanayi ve tarım üretimlerini geliştirmek için gerekli olan malları eskisinden daha büyük miktarda satın alabilirlerse karşı karşıya bulundukları güçlükleri adım adım giderebilecek ve yoksulluğa ve geri kalmışlığa bir an önce son verme yolunu açabileceklerdir.

> **«Bir ülkenin işçileri, devrimci düşünceleri kavramış ve aynı zamanda siyasî bilince erişmişlerse emperyalist bir gruptan veya bir diğer emperyalist gruptan yana olamayacaklarını anlamıslardır.»**
>
> LENİN

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ İŞBİRLİĞİ VE YARDIMLAŞMAYI GÜÇLENDİRMELİ

Kendi gücüne dayanmak, asla «kendi içine kapanmak» ve dış yardımı reddetmek anlamına gelmez. Çeşitli ülkelerin, devlet egemenliğine saygı eşitlik ve karşılıklı yarar, karşılıklı tamamlayıcı mübadele ilkeleri temelinde iktisadî ve teknik işbirliği yapmalarını millî ekonomilerinin gelişmesi bakımından daima faydalı ve zorunlu saydık.

Burada, gelişmekte olan ülkeler arasındaki iktisadî işbirliğinin özel bir önem taşıdığını özellikle kaydetmek isteriz. Üçüncü Dünya Ülkeleri geçmişte ortak bir kaderi paylaşmışlardır ve bugün sömürgeciliğe yeni -sömürgeciliğe ve büyük devlet hegemonyacılığına karşı çıkmak, millî ekonomilerini geliştirmek ve ülkelerini inşa etmek gibi ortak görevlerle karşı karşıya bulunuyorlar. Daha sıkı birleşmemiz için her sebep mevcuttur. Birbirimizden uzaklaşmamız için ise hiçbir sebep yoktur. Emperyalistler ve özellikle süper devletler, hâkimiyet, denetim ve talanlarını sürdürmek için, biz gelişmekte olan ülkeler arasındaki bazı geçici ayrılıklardan faydanarak aramıza nifak tohumları saçmaya ve birliğimizi bozmaya çalışıyorlar. Uyanıklığımızı sonuna kadar korumalıyız. Biz gelişmekte olan ülkeler arasındaki ayrılıklar ,ilgili taraflar arasında müzakereler yoluyla pekâlâ halledilebilir ve halledilmelidir. Petrol meselesinde taraf olan gelişmekte olan ülkelerin, bu meselenin rasyonel bir çözümünü bulmak için olumlu çabalar sarfetmelerinden ve uygun yollar aramalarından memnunluk duyuyoruz. Biz gelişmekte olan ülkeler, sadece siyasî bakımdan birbirimizi desteklemekle kalmamalı iktisadî bakımdan da birbirimize yardım etmeliyiz. Aramızdaki işbirliği gerçekten eşit bir işbirliğidir. ve geniş gelişme imkânları vardır.

BARIS İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA VE KENDİ KENDİNİ TAYİN HAKKI

Sayın Başkan,

Üçüncü Dünya Ülkeleri şimdiki son derece eşitsiz uluslararası iktisadî ilişkilerin değiştirilmesini şiddetle talep ediyorlar ve bu konuda bir çok rasyonel reform teklifi getirmiş bulunuyorlar. Çin Hükümeti ve halkı, Üçüncü Dünya ülkelerinin bütün haklı tekliflerini hararetle onaylamakta ve kesinlikle desteklemektedir.

Biz, ülkeler arasındaki siyasî ve iktisadî ilişkile…

rin egemenlik ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı, karşılıklı saldırmazlık, birbirinin içişlerine karışmama eşitlik ve karşılıklı yarar ve barış içinde bir arada yaşama Beş İlkesi temelinde kurulmasını savunuyoruz. Biz, herhangi bir ülkenin bu ilkelere aykırı olarak dünyanın herhangi bir bölgesinde hegemonya ve nüfuz alanları kurmasına karşıyız.

Biz, her ülkenin işlerinin, kendi halkı tarafından yürütülmesi gerektiği görüşündeyiz. Gelişmekte olan ülkelerin halkları, kendi sosyal ve iktisadî sistemlerini serbestçe seçme ve tâyin etme hakkına sahiptirler.

Biz, gelişmekte olan ülkelerin kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliklerini sürekli olarak kendi ellerinde tutmalarını ve kullanmalarını destekliyoruz. Biz, gelişmekte olan ülkelerin bütün yabancı sermayeyi, özellikle «çok uluslu şirketleri» millileştirmede dahil her yolla kontrol altına alma ve yönetmelerini destekliyoruz. Biz, gelişmekte olan ülkelerin «tek başlarına ya da topluca, kendi güçlerine dayanma» yoluyla millî ekonomilerini geliştirme tutumlarını destekliyoruz.

BÜYÜK OLSUN, KÜÇÜK OLSUN BÜTÜN ÜLKELER EŞİTTİR

Biz, küçük olsun büyük olsun, yoksul olsun, zengin olsun bütün ülkelerin eşit kabul edilmesi ve uluslararası iktisadî işlerin bir veya iki süper devletin tekelinde bulunması yerine dünyadaki bütün ülkeler tarafından ortaklaşa yönetilmesi gerektiği görüşündeyiz. Biz, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu meydana getiren gelişmekte olan ülkelerin uluslararası ticaret, para, deniz nakliyatı vb. gibi meselelerle ilgili bütün kararların alınmasına katılma hakkını destekliyoruz.

Biz, uluslararası ticaretin eşitlik, karşılıklı yarar ve karşılıklı tamamlayıcı mübadele ilkeleri temeline dayanması gerektiğini savunuyoruz. Biz, gelişmekte olan ülkelerin kendi ham maddelerinin temel ürünlerinin, yarı - mamul ve mamul maddelerinin ticaret hadlerinin düzeltilmesi, piyasalarının genişletilmesi, âdil ve elverişli fiyatların tesbiti yolundaki âcil taleplerini destekliyoruz. Biz, gelişmekte olan ülkelerin sömürgeciliğe, emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı birleşik bir mücadele vermek için çeşitli ham madde ihraç eden ülkeler örgütleri kurmalarını destekliyoruz.

> «Ya savaş devrimi doğuracak, ya da devrim savaşı önleyecektir. Emperyalistler, revizyonistler ve gericiler, dünya halklarını Üçüncü Dünya Savaşına zorluyorlarsa, bu savaş sadece dünya halklarını devrim için ayaklandırmaya ve emperyalistleri, revizyonistleri ve bütün gericileri mezarlarına yollamaya yarayacaktır.»
>
> MAO ZEDUNG

«YARDIM» ADI ALTINDA YAPILAN BASKIYA VE TEFECİLİĞE KARŞIYIZ

Biz, gelişmekte olan ülkelere iktisadî yardım yapılırken yardım alan ülkelerin egemenliğine kesinlikle saygı gösterilmesi, hiçbir siyasî ve askerî şart koşulmaması, her hangi bir imtiyaz ya da aşırı kâr sağlamak için hiçbir talepte bulunulmaması gerektiği görüşündeyiz. Gelişmekte olan ülkelere açılan kredi, faizsiz ya da düşük faizli olmalı gerektiğinde ana para ve faizin ödemesinin ertelenmesine, hatta zorunluluk halinde borcun azaltılmasına yada kaldırılmasına imkân vermelidir. Biz, yardım adı altında gelişmekte olan ülkelere karşı tefecilik ve şantaj uygulanmasına karşıyız.

Biz, gelişmekte olan ülkelere sağlanan teknolojinin pratik, etkili, ucuz ve kullanışlı olması gerektiği

görüşündeyiz. Yardım alan ülkelere gönderilen uzmanlar ve diğer personel, o ülke halkına teknik bilgileri titizlikle öğretmek, ülkenin kanunlarına ve milli âdetlerine saygı göstermekle yükümlüdürler. Onlar, asla kanunsuz faaliyetlerde bulunmamak bir yana, özel taleplerde bile, bulunmamalı ve özel kolaylıklar istememelidirler.

EĞER ÇİN RENGİNİ DEĞİŞTİREREK BİR SÜPER DEVLET OLURSA...

Sayın Başkan,

Çin, sosyalist bir ülke, aynı zamanda gelişmekte olan bir ülkedir. Çin, Üçüncü Dünyaya mensuptur. Başkan Mao'nun öğretilerini sıkı sıkıya izleyen Çin Hükümeti ve halkı bütün ezilen halkların ve milletlerin millî bağımsızlıklarını kazanma ve koruma, millî ekonomilerini geliştirme ve sömürgeciliğe emperyalizme ve hergemonyacılığa karşı koyma mücadelelerini kesinlikle desteklemektedirler. Bu, boynumuzun borcu olan enternasyonalist görevimizdir. Çin bir süper devlet değildir ve asla olmaya da çalışmayacaktır. Süper devlet nedir? Bir süper devlet, her yerde başka ülkelere karşı saldırı, müdahale, denetim, yıkıcılık ve talan uygulayan ve dünya hegemonyası peşinde koşan emperyalist bir ülkedir. Büyük bir sosyalist ülkede kapitalizm geri getirilirse, o ülke kaçınılmaz olarak süper devlet haline gelir. Gerek son yıllarda, Çin'de yapılan büyük Proleter Kültür Devrimi ve gerekse hâlen bütün Çin'de yürütülen Çin Biao'yu ve Konfüçyus'u eleştirme hareketi, kapitalizmin geri getirilmesini önlemey ve sosyalist Çin'in rengin asla değştirmeyip daima ezilen halkların ve ezilen milletlerin safında yer almasını sağlamayı amaçlamaktadır. Eğer günün birinde Çin rengini değiştirerek bir süper devlet haline gelirse, o da dünyanın her yerinde bir müstebit gibi davranıp başkalarını baskı, saldırı ve sömürüye maruz bırakacak olursa, o zaman dünya halkları Çin'e sosyal-emperyalist yaftasını asmalı, onun yüzünü açığa vurmalı, ona karşı çıkmalı ve Çin halkıyla birlikte onu devirmelidir

> «Dış görünüşte; «sükûnet» her yerde hüküm sürüyor. ABD, Batı Avrupa'yı, Japonya'yı ve diğer kapitalist ülkeleri nafakaya bağladı. ABD'nin pençesine düşmüş olan Almanya, B. Britanya, Fransa, İtalya, Japonya aldıkları emirleri tam bir itaatle yerine getiriyorlar. Fakat bu «sükûnet»in «ebediyen» muhafaza edileceğine; bu ülkelerin ABD egemenliğine ve boyunduruğuna daima tahammül edeceklerine, bağımsızlık yolunu tutmak için Amerikan boyunduruğundan kurtulmaya çalışmayacaklarına inanmak hata olur.»
>
> STALİN

Sayın Başkan,

Tarih mücadele içinde gelişir ve dünya çalkantılar içinde ilerler. Emperyalistler ve özellikle süper devletler, binbir güçlükle karşılaşıyor ve günden güne çöküyorlar. Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyorlar. Bu, tarihin karşı konulmaz akımıdır. Üçüncü Dünya Ülkeleri ve halklarının aralarındaki birliği sağlamlaştırdıkları birleşebilecek bütün güçlerle birleştikleri ve uzun süreli bir mücadele sürdürdükleri takdirde, mutlaka yeni zaferler kazanmaya devam edeceklerinden eminiz.

KİTAPLAR

Lenin

KİTLE İÇİNDE PARTİ ÇALIŞMASI

Lenin'in «Kitle İçinde Parti Çalışması» başlığı altında toplanan makalelerinin ikinci baskısı, Kasım 1974'te Ser yayınları tarafından yapıldı. Kitap, Lenin'in 1900-1921 yılları arasında örgütlenme üzerine vazdığı 18 yazıyı kapsamaktadır.

Kitaptaki yazıların büyük çoğunluğu devrimin yükseldiği şartlarda yazılmıştır. Türkiye'nin bugün devrimci bir yükseliş içinde bulunduğu şartlarda, Lenin'in bu konudaki görüşleri özellikle önem taşımaktadır.

DEVRİMCİ YÜKSELİŞ

Lenin, devrimci yükselişe örnek olarak artan kitle mücadelelerini gösteriyor:

«Polonya'daki lokavt, Sen Petersburg ve İvanova Voznesensk işçilerinin hayat pahalılığına karşı giriştikleri hareket, Moskova endüstri bölgelerindeki geniş grev hareketi, sendikal örgütlerin şiddetli bir mücadele için yaptıkları acil çağrılar vs... Bütün Rus devrimi tarihi göstermişitr ki, devrimci hareketin bütün ayaklanmaları, ancak böyle ekonomik kitle hareketleri temelinde başlamıştır.»

Lenin, çeşitli yazılarında devrimci yükselişi haber veriyor ve bu yükselişi göremiyen, dolayısıyla buna uygun görevleri yerine getirmiyen oportünistleri şiddetle eleştiriyor.

Devrimci yükseliş, gerici saldırıları da beraberinde getiriyordu. Lenin şöyle diyor:

«Devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrim yaratarak ilerler; yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı vasıtaları bulur.» (S. 40)

Lenin'in fikirleri, bugün Türkiye'de devrimci yükselişi göremiyen, faşist saldırılar karşısında teslimiyeti örgütleyenlerle devrimci bir uyarı olmaktadır. Lenin gerici saldırılar karşısında karamsarlığa kapılan, devrimden ve işçi sınıfı hareketinden şüpheye düşenleri de şiddetle eleştirmektedir. Kitlelerin yükselen mücadelesi, gerici terörle karşılanacaktır. Halkın mücadelesini bastırmak için, hakim sınıfların şiddete başvurmaktan öte bir çareleri yoktur. Devrimci yükselişin ağrısız ve sancısız gerçekleşeceğini düşünmek, hayata uymaz.

«YENİLMİŞ ORDULAR İYİ ÖĞRENİRLER»

12 Mart faşist diktatörlüğü bütün halkımıza azgınca saldırıldı. Bu saldırı, gerilemeye başlamış olan kitle mücadelelerinin tamamen bastırılması sonucunu doğurdu. Yenilgi, oportünist saflarda ve özellikle burjuva aydınları içinde teslimiyete yol açtı. Fakat bu durum çok uzun sürmedi. Son yıl içinde işçilerin, köylülerin ve diğer halk sınıflarının mücadelesinde görülen canlanma, yeni bir devrimci yükseliş içinde olduğumuzu gösteriyor. Bu şartlarda, halkın mücadelesinden korkuya kapılan revizyonistler, kitlelerin mücadelelerini «provokasyon» diyerek engellemeye çalışıyorlar. Lenin, kitle mücadelelerinden korkanlara şöyle cevap veriyordu:

«Bırakın, liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin, özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebesinden ödleri kopsun. Bırakın, korkaklar gibi dövüldüğünüz yere tekrar gitmeyin, ölüme giden o yola bir daha ayak basmayın desinler. Sınıf bilincine sahip proleterya onlara şöyle cevap verecektir: Tarihte büyük savaşlar devrimlerin büyük sorunları, sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırılarıyla çözülmüştür. Ve onlar, yenilginin derslerini öğrendikten sonra zafere ulaştılar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler. (S. 87)

CAN ALICI MESELE: ÖRGÜTLENME

Lenin, devrim yükselirken, hızla ve cesaretle örgütlenmenin önemi üzerinde duruyor:

«Halkın yüz misli güçlenmiş olan devrimci enerjisine ayak uydurabilmek için, tüm partinin ve partiye bağlı örgütlerin üyelerini çoğaltmalıyız.» (S. 27)

«Genç savaşçılar örgütlerimizin tümünün ve her çeşidinin saflarına daha cesaretle, geniş ölçüde ve hızla alınmalıdır. Amacımız için bir an bile gecikmeksizin yüzlerce yeni örgütler kurulmalıdır. Evet, yüzlerce; abartmıyorum.» (S. 30)

Örgütlenmede cesur önderlere ihtiyaç vardır. Lenin, mücadelenin geliştiği şartlarda «insan yok» diyen örgütçülerin «emekliye ayrılmaları ve meydanı, tecrübesizliklerinden doğan sakıncaları gayretli çalışmaları ile telafi edecek olan daha genç güçlere bırakmaları daha iyi olur» diyor.

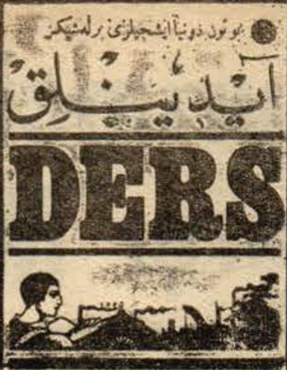
Lenin, proletarya partisinin karşı - devrimin saldırılarını göğüsleyecek tek örgütlenme olduğuna sık sık dikkat çekiyor. Her türlü saldırıya, kitle örgütlenmelerinin dağıtılmasına rağmen, «şu veya bu şekilde, legal ya da yarı legal, kapalı veya açık, işçi sınıfı kendi canlanma noktasını bulacaktır. Sınıf bilincine sahip partili Sosyal Demokratlar (X) her yerde ve her zaman kitlelerin önünde yürüyecek, kitleleri parti ruhuyla etkilemek için her yerde ve her zaman birlikte hareket edeceklerdir.» (S. 91—92)

Zafere ulaşacak olan parti, nasıl bir partidir? Lenin, bu sorunun cevabını şöyle veriyor:

«Kitlelerle ilişki içinde ısrarlı çalışma için kendini pekiştirmeyi başaran bir parti, kendi öncüsünü örgütlemeyi başaran ve güçlerini, proletaryanın her hayat emaresini Sosyal Demokratik bir ruhla etkileyecek şekilde yönlendiren ileri sınıfın partisi böyle bir parti ne olursa olsun kazanacaktır.» (S. 92)

(X) Avrupa ve Rusya'da o dönemde Marksistlerin kurdukları partiler, «Sosyal Demokrat» adını taşıyorkim olması üzerine, gerçek Marksistler bu adı terdu. Daha sonra bu partilerin çoğuna revizyonistlerin hakettiler. Sosyal Demokrasi, zamanla tamamen reformcu ve düzenden yana bir muhteva kazandı.

TARİHTEN DERS

İşbirlikçi hakim sınıfların iddia ettiklerinin aksine, Türkiye ve Yunanistan halkları birbirlerine düşman değildir. İki ülkenin işçi sınıfları ve emekçi halkları arasında, kökleri Milli Kurtuluş Savaşımıza kadar dayanan köklü bir dostluk vardır. İngiliz emperyalistlerinin Yunan ordularını Anadolu'ya saldırtmaları üzerine Yunan komünistleri bu gerici savaşa ve emperyalist jandarmalığına şiddetle karşı çıkmışlardır.

Bu gerçek enternosyonalist dayanışmayı gösteren ve ilk defa Yeni Hayat dergisinin 8 Temmuz 1922 tarihli 15. sayısında çıkan iki bildiri, AYDINLIK dergisinin Şubat 1969 tarihli 4. sayısında yayınlanmıştı. Kıbrıs'ın işgali ve «federe devlet» adı altında taksimi, hakim sınıfların sovenizmi ve revizyonistlerin sosyal - şoven demogojileri karşısında tavrımızın ne olması gerektiğini, proletaryanın bu konudaki devrimci geleneğinin ne olduğunu gösteren bu iki bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Yunan Komünistlerinin Beyannamesi

Arkadaşlar,

Haydi vazife başına! Ordularımızı kardeşleştirelim. Kahrolsun istilâcılık siyaseti! Kahrolsun diğer milletlere tahakküm siyaseti! Kahrolsun sermayedarların zalim harbi! Yaşasın kardeşlik! Yaşasın Köylü, Asker ve Amele devrimi!

YUNAN KOMÜNİSTLERİNİN BEYANNAMESİ

Kahrolsun emperyalizm — Konstantin halka sulh vaad etmişti. Yoksa... — Verilen Kurbanlar — Yunan halkının boynuna yükletilen borç — Canavarcasına yatıştırılan grevler — Kürek mahkûmları — Gazeteciler hapishanede — Hapishanede öldürülenler — Anadolu muharebesi bir maceradır — Yunanistan'da baskılar — Konstantin gericilerle beraber — Kral ve hükûmetinin caniyane harekâtını kınıyoruz — Kahrolsun emperyalizm ve zalim dalkavuklar.

Venizeloşçulara karşı olan fırkalar, Kral Konstantin halka sulh vaad ederek hükûmeti ele geçirince ikinci seçimlerde gördükleri başarıdan sonra kendilerinden evvelki hükûmetin siyasetini ,yani Anadolu'da harp siyasetini takip ile alışılagelene ve bilhassa İngiliz emperyalizmine tâbi bulunacaklarını ilân ettiler. On senelik seferberlikten sonra terhis edilmiş askerler hemen yeniden silâh altına alınarak cepheye gönderilmişlerdir. Acaba bu caniyane siyaset nasıl neticeler verdi? Yunan halkının boynuna 3 milyar borç daha yüklendi.

Venizelos düşmanları işçi sınıfına siyasî özgürlük vaad etmişti. Fakat hakikatte bu hükûmet daha müstebit, daha zalimane hareket etmektedir. Dört defa vuku bulan grevler canavarcasına yatıştırılmış ve grevciler cepheye gönderilmiştir. Bunlar arasında 500 demiryolu müstahdemi vardır. Elektrik teknik müstahdemlerinin geçen sene (Kasım ayındaki) grevlerinden sonra 88 kişi sekizer sene müddetle kürek cezasına mahkûm edildi. Düşüncelerini yayan gazeteleri heyetiyle beraber hapishaneye atıldı.

Günden güne herşeyin kıymetinin yükselmesine karşılık halk tarafından yapılan nümayişte 110 kişi tevkif edilmiştir. Bunların bir miktarı muhakemesiz olarak hâlâ hapishanelerde inlemektedir. Yunan Komünist Partisinin en eski ve en değerli azası olan İstavrakis hapishanede katl edildi.

Kral polisleri, Atina'da ve Selânik'te Komünist Partisi idare heyetlerini arayıp yağma ederek kendilerini Doğu Makedonya'ya nakil eylemiştir. Örgütlenmeler her türlü zulüm ve baskıya maruz kalmaktadır. Hükûmet, meslekî kuruluşlar birliğini tamamen dağıtmak fikrinde olduğunu gizlemiyor.

Maceradan başka hiç bir şey olmayan Anadolu muharebesinin açtığı büyük masrafları kapamak için İngiltere'ye olan müracaat reddedildikten sonra, iç borçlanma kanunu tasarıları yapılıp parlâmentoya sevkedildi ve altı fazla rey ile ile bu borçlanma kanunu tasarısı kabul edildi, en ziyade fakir halktan toplanacak ve onun arkasına yüklenecek olan bu borç zaten birçok dış borçlanmalardan beli bükülmüş olan halkı heyecana getirmiştir. Mecburî olan bu borçlanma hiç bir müsbet netice vermemiş, belki memlekette her şeyin kıymetini daha yükseltmeye sebep olmuştur.

Yunan hükümeti ise kendi eylem siyasetini her türlü zulüm ve tahakküm aracılığıyla devam ettirmektedir. Göze görünen bütün Komünistler sürülüyor. Bütün işçiler ile demiryolu müstahdeminin sandıkları birliğine, senelik toplantı yapmağa müsaade edilmedi.

Saray çevrelerinin ruhî durumunu anlatmak için Oti'deki emr-i vâkiyi göstermek kâfidir: Geçenlerde Kral Konstantin Atina'ya iltica etmiş Rus gericilerinin hazır bulunduğu bir mecliste demiştir ki, «Anadolu muharebesinin bitmesiyle serbest kalacak ordularımı ilk fırsatta Rusya'nın kurtarılmasına göndereceğim!»

Yunan Komünist Partisi, Yunanistan'da yapılan bütün bu cinayet ve vahşetleri Avrupa ve bütün dünya emekçilerine arz ile elde edilmiş olan sonuçların tamamen kaybedildiğine onların dikkatini çeker. Kral ve hükûmetinin bu caniyane hareketlerini protesto eder.

Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası Genel Merkezinden Yunan Köylü, Amele ve Askerlerine Bir Hitap

YUNAN KÖYLÜ, AMELE VE ASKERLERİNE BİR HİTAP

Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası Merkez-i Umumîsinden

Asker Arkadaşlar,

Biz pekâlâ biliyoruz ki sizin ekseriniz, fakir evlâdısınız ve kendiniz de fakir adamlarsınız.

Yunan köylüleri ,size hitap ediyoruz. Köylü ve fıkaranın vazifesi köyünde ekin ekmek, hayvan bakmak ve bağcılık yapmaktır. Halbuki sizi kendi vazifenizden, kendi valide ve babanızdan ,kendi kardeş ve hemşirelerinizden, kendi refika ve sevgililerinizden ayırarak ecnebî topraklarını istilâya, komşu bir milletin evine girerek fenalık yapmaya mecbur etmişlerdir. Bu istilâ hareketinde, bu macerada galip de olsanız mağlûp da olsanız sizin için hasıl olacak şey yalnız ve yalnız hüsrandır.

Siz, felâketli, yorgunluklu ve ölümlerle dolu tehlikeli askerlik hayatınızda köylerdeki tarlalarınızdan, atlarınız, hayvanlarınızdan, bağlarınızdan, bahçelerinizden mahrum kalıyorsunuz.

Köyleriniz analarınız, babalarınız, hemşireleriniz, refika ve çocuklarınız hükûmetin vergilerini vererek, zenginlerin ihtikârı altında kıvranarak günden güne fakir ve sefil düşüyorlar.

Üç seneden beri Türklerle cereyan eden muharebeniz neticesinde yüzbinlerce arkadaşlarınızın çocukları öksüz kimsesiz kaldı. Sizin karşınızda size karşı kendi toprağını, kendi köyünü, kendi tarlasını müdafaa etmekte olan Türk ordusu da sizin gibi köylülerden mürekkeptir. Onların size bir düşmanlığı yoktur.. Onlar da sizin gibi kendi köylerinde sulh ve sükûn içinde ekin ekerek hayvan besleyerek ve bağcılıkla yaşamak istiyorlar. Siz muharebeden vazgeçtiğiniz takdirde Anadolu köylüsü siz köylerinize giderken sizi rahatsız etmeyecektir. Çünkü Anadolu köylüleri de sizin gibi kendi köyünde kendi baba ve anaları, kardeş ve hemşireleri, refika ve çocuklarıyla şen ve mesut hayata kavuşmaya muhtaçdırlar. Fakat onlar muharebede devama mecburdurlar; çünkü karşılarında yurtlarına sokulmuş bir düşman mevcuttur. Yunanistan'da bu muharebenin devamından faydalanan az adam vardır: Onlar da, sizin kralınız, sizin generalleriniz ,sizin büyük fabrika, ticarethane, banka sahiplerinizden ibarettir. Siz muharebe uğrunda kendi ocaklarınızı perişan bırakarak kanlarınızı dökerek, canlarınızı kıyarak, çocuklarınızı öksüz bırakarak ancak generallerinizin ve büyük zabitlerinizin derece-i rütbelerinin yükselmesine sandalyalarının çoğalmasına maaşlarının artmasına ve zenginlerinizin muharebe esnasında harp ticareti ile milyonlar kazanmasına hizmet ediyorsunuz. Bu sizin zararınızadır: Generaller ve zabitler dereceleri yükseldikçe size karşı daha mağrur ve zalim olmakta ve maaşları arttıkça sizin maaşlarınız azalmakta ve verilmesi gecikmektedir. Büyük zenginleriniz daha ziyade para kazandıkça ellerindeki eşyalarını daha ziyade pahalılaştırmakta ve sizin köylerdeki atlarınızı ,tarlalarınızı, sapan ve bahçelerinizi kendilerine mal etmektedir. er. Zenginlerin parası çoğaldıkça ihtikâr ve pahalılık artmakta olduğundan, sizin de, köyde kalanlarınızın da geçinmeleri daha müşkül olmaktadır.

Asker Arkadaşlar,

Biz pekâlâ biliyoruz ki, sizin aranızda bir kısmınız da ameledir. Ücretle çalışarak geçinen adamlardır. Şimdi de onlara hitap ediyoruz. Anadolu muharebesinde bir menfaatınız yoktur. Anadolu ordusu da sizin gibi köylü ve amelelerden mürekkeptir. İş, maişet dolayısıyla kardeşlerinizdir. Farz ediniz ki ordunuz Anadolu'da galip olup yerleşti. Bundan sizin ellerinize ne geçecektir? Sizin kanınızla kazanılacak muharebeden faydalanacak ancak büyük ticarethane sahipleriniz, fabrikatörleriniz ve bankerlerinizdir. Ve onlara ağır faizlerle para vererek bütün Yunanistan ile beraber Anadolu'yu kendilerine yemlik yapmak isteyen kapitalistlerdir. Artık malûm bir şeydir ki zenginler, fabrikatörler, tüccarlar ve alelumum kapitalistler amele sınıfının ve bütün emekçilerin düşmanıdır. Düşmanlara hizmet etmek ve onları kuvvetlendirmek ise amelelerin kurtuluş mefkûresine muhaliftir. Anadolu köylüsünün ve Anadolu amelesinin ve bunlardan mürekkep olan Anadolu ordusunun Yunan amelesine bir zararı dokunmamıştır ve dokunmak ihtimali yoktur. Yunanistan mağlûp da olsa, galip de olsa, büyük veyahut küçük olsa, başlarında Kral veya Venizelos da olsa ,Yunanistan amelesi için bunun hepsi birdir. Amelenin maişeti her zaman ve her yerde kendi emeği sayesindedir.

Dolayısıyla, Venizelos hükümetinin başladığı ve Kral hükûmetinin devam ettirmekte olduğu ve arkadan İngiliz sermayedarları tarafından idare edilmekte olan bu Anadolu harbinin devamı, amele sınıfının menfaatına değil, bilâkis tek tek hepsinin ve sınıf olarak cümlesinin zararınadır.

Yunanistan amelesi ancak kendi elindeki silâhı, köylülerle birleşerek kendi iç düşmanları olan Kralın, kralların ,burjuva siyasîlerinin, fabrikatör ve sermayedarların aleyhine çevirmekle ,Yunanistan hükümetini kendi eline almakla ve Anadolu cephesinde, kendi toprağını ve kendi iş ocağını müdafaa etmekte olan inkılâpçı Türkiye ordusuyla barışıp anlaşmakla bu muharebeyi kendi çıkarları lehine çevirebilir.

Asker Arkadaşlar,

Sizin aranızda amele cemiyetlerine dahil olan adamlar, sosyalist ve komünist partilerinde üye bulunan arkadaşlarınız da vardır. Onlara da deriz ki, siz, amele, sosyalist ve komünist yoldaşlar iyi biliniz ki, bizim bu tavsiyelerimizi ihmal ederseniz, pek yüksek pek insanî olan bizim uluslararası devrim ülküsüne olan ortak hizmetimizden kaçınmış sayılırsınız. Sizin vazifeniz, komşu ocağını istilâya sevkedilen ordunuzu, uluslararası emperyalizme karşı mücadele etmekte bulunan Anadolu genç ordusuyla karşılaştırmak ve ellerinizdeki silâhları terketmeden Yunanistan'da bir «Amele, Köylü ve Asker» diktatoryası ilân etmektir. Vazifenizi ihmal etmeyiniz: Derhal orduları kardeşletirmeye ,kendi burjuvalarınızı devirmek için ordunuz arasında «Devrimci Komiteler» ve «Asker, Köylü ve Amele Şûraları» yapmağa başlayınız.

Bizim partimizin milliyet prensiplerinden arınmış olduğuna itimat ediniz, çünkü partimiz, Yunanistan Komünist Partisinin dahi dahil bulunduğu «Komünist Enternasyonal» in müfrezesidir. Biz sizlere kardeş ve ülkü arkadaş sıfatıyla müracaat ediyoruz. Emperyalizme karşı mücadele etmekte olan şimdiki genç Türkiye ordusuna, bu mücadelesine devam ettiği müddetçe yardım etmek, Komünist Enternasyonele tâbi olan bütün komünistlerin ve kurtuluş ülküsüne inanan bütün amelelerin uluslararası vazifelerinden biridir. Sizler, bu orduya karşı kurşun atmakla yalnız kendinizin kardeşleri olan Anadolu köylü ve amelesine karşı değil ,aynı zamanda bütün dünya emekçilerinin devrim genelkurmayı olan Komünist Enternasyonale karşı da silâh çekmiş oluyorsunuz.

Endonezya Devrimcilerinin Faşist Rejime Karşı Mücadelesi

Aşağıda okuyacağınız yazı, Endonezya Komünist Partisi'nin Merkez Komitesinin ülke dışındaki daimî temsil heyetinin 1974 Eylül sonunda yayınladığı bildiridir. «Endonezya Komünistleri Bütün Diğer Yurtseverlerle Birlikte Faşist Rejimin Kanlı Baskısına Karşı Kararlı Bir Mücadele Yürütüyor» başlığını taşıyan bildiri, Endonezya'daki faşist darbenin 9. yıldönümü münasebetiyle, Merkez Komitesi Heyeti'nin yayın organı olan APİ (Adi Pemuda İndonesia) dergisinde yayınlanmıştır. Ara başlıklar tarafımızdan konmuştur.

Dokuz yıl önce, 1965 Ekiminde, Suharto faşist kliği ABD emperyalistlerinin ve Sovyet revizyonistlerinin açık ve gizli, doğrudan ve dolaylı desteği ile bir karşı-devrimci darbe tezgahladı ve iktidarı Başkan Sukarno'dan gaspetti. O günden beri, Endonezya komünistlerine ve devrimci halka karşı uyguladığı vahşi terör ve zulmü sürekli olarak artırıyor. 1965 sonlarından 1966 yılının başlangıcına kadarki kısa süre içinde binlerce komünisti ve devrimciyi vahşice katletti. Katledilenler arasında EKP'nin ve devrimci kitle örgütlerinin önder üyeleri ve kadroları, sıradan insanlar, ilericiler, demokratlar, yurtsever subaylar, assubaylar ve alt kademedeki silahlı kuvvetler mensupları vardı. Faşist kliğin, EKP Merkez Komitesi Başkanı D. N. Aidit Yoldaş'ı ve Partinin diğer belli başlı önderlerini gizlice ve korkakça öldürmesi bu katliamlar sırasındadır. Bu yoldaşların tümü Partiye ve devrime sonuna kadar bağlı kaldılar.

Yüzbinlerce kişi de hapishanelere ve toplama kamplarına atıldı. En az 100 bin kişi hâlâ siyasi tutuklu olarak, bütün ülkeye dağılan yüzlerce hapishane ve toplama kampında bulunmaktadır. Bunlar arasında, kadın tutuklular için Buru sürgün yerleri ve Plantungan top lama kampları da vardır. Bu kişiler, «30 Eylül Olaylarına katıldıkları» uydurma iddiası ve «bırakıldıkları takdirde tehlikeli olacakları» bahanesi altında 9 yıldır hapiste tutuluyorlar. Hiçbir zaman mahkeme önüne çıkarılmadılar, çünkü faşist rejimin bizzat utanmadan itiraf ettiği gibi ortada, «(30 Eylül Olaylarına katıldıklarına dair) yeterli delil yok.» Siyasi tutukluların oldukça büyük bir kısmı ise işkence, zorla çalıştırma, açlık ve tıbbi bakım eksikliğinden öldü.

Gerçekten de, Suharto faşist rejiminin işlediği kitle katliamlarının ve kitle tutuklamalarının vahşi niteliği, Hitler nazileri ve Japon faşistleri tarafından II. Dünya Savaşında yapılan vahşetle karşılaştırılabilir. Endonezya bugün dünyada en fazla siyasi tutuklunun bulunduğu ülke haline gelmiştir.

ENDONEZYA DEVRİMİ YOK EDİLEMEZ

Endonezya'daki karşı-devrimci olaylar, aslında, ABD emperyalistlerinin, ha in Sovyet revizyonistlerinin ve çeşitli ülkelerin gericilerinin dünya komünist hareketine ve halkların kurtuluş hareketlerine karşı uluslararası çapta giriştikleri şiddetli saldırının bir parçasıydı. Faşist saldırı EKP'ye ve Endonezya halkının devrimci hareketine ciddi zararlar verdi. Fasistlerin gerçek amacı, EKP'yi ve halkın devrimci hareketini tamamen yok etmekti. Fakat, bu çabaları başarısızlığa uğradı. Endonezya komünistleri ve devrimci halkı yokedilemez.

Endonezya komünistleri ve devrimci halkı, kanla ödenen bu tecrübeyi özetledikten ve geçmişte izlenen yanlış, revizyonist barışçı yol çizgisini düzelttikten sonra, tekrar ayağa kalktılar ve mücadeleyi sürdürdüler. EKP, «EKP MK Siyasi Bürosunun Özeleştirisi» adlı bel genin ışığında çeşitli bölgelerde yeniden inşa edildi. Komünistler kararlı bir şekilde Parti'nin (yeni) ÜÇ Bayrağını (*) yükselttiler ve devrim yolunda yürüme ye başladılar. Ülkenin çeşitli bölgelerinde, EKP tarafından yönetilen halk silahlı mücadeleye başladı, düşman terörüne karşı savunma mücadeleleri yürüttü ve düşmanın «kuşatma ve bastırma» harekatlarına karşı savaştı. Bu mücadelelerin bazı başarısızlıklarla ve gerilemelerle karşılaştığı doğrudur. Fakat, gerilemeler, geçici bir niteliktedir. EKP, uzun süreli mücadelede kuvvetle sebat ederek, (Yeni) Üç Bayrak'ın öngördüğü gö revlerin yerine getirilmesi çalışmasındaki tecrübeleri özetleyerek ve bu şekilde Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Endonezya devriminin somut pratiğiyle birleştirerek, Endonezya halkının mücadelesini mutlaka adım adım tekrar yükseltecek, geliştirecek ve zafere götürecektir. Böylece, Endonezya devriminin bu aşamadaki birinci görevini yerine getirmeyi, yani, bürokrat-kapitalist, işbirlikçi ve feodal toprakağası sınıflarının önde gelen temsilcisi ve ABD emperyalizminin uşağı olan Suharto faşist diktatörlüğünü tamamiyle ezmeyi ve bu şe kilde özgür ve demokratik Yeni Endonezya'yı kurmayı başaracaktır.

FAŞİST MAHKEMELERDE DEVRİMCİ TUTUM

Faşist rejim, faşist yüzünü gizlemek ve EKP'yi ve Endonezya halkının devrimci hareketini bastırmada işlediği ve hâlâ işlemeye devam ettiği kitle katliamalarını meşru göstermek için, gülünç faşist davalar düzenledi. Sözde Mahmilub (Yüksek Askeri Mahkeme), Mahmildas (Bölgesel Askeri Mahkemeler,) Karşı-Bastırma ve buna benzer diğer mahkemeler yoluyla EKP'nin ve halkın devrimci harekinin kadrolarına, asker ve sivil yurseverlere ve demokratlara ölüm, müebbed hapis ve diğer ağır cezaları verdi ve vermeye devam ediyor. İdam cezalarının bir kısmı infaz edildi. Bunların içinde Sudisman ve Njono yoldaşlar gibi EKP'nin önder üyeleri ve Yarbay Untung ve Tuğgeneral Supardjo gibi silahlı kuvvetlerin yurtsever mensupları da vardı. Onlar, Endonezya halkının kurtuluş savaşçıları olarak şerefle öldüler. Onlar, ne faşist mahkemenin ne de idam mangasının karşısında yılgınlığa düşmeyen cesur kahramanlardır. Kurşunlanmadan önce, «Yaşasın EKP», «Yaşasın Endonezya Halkı» ya da «Yaşasın Endonezya Devrimi» diye kahramanca haykırdılar ve cesaretle «Enternasyonal»i söylediler.

EKP'in kuruluşundan beri, Endonez ya komünistleri nesilden nesile savaştılar, düştüler ve terar ayağa kalkarak mücadeleyi sürdürdüler. Ne, Hollandalı sömürgecilerin Endonezya halkının EKP önderliğindeki ilk milli ayaklanmasını bastırmak üzere 1926 - 27'de tezgahladığı terör kampanyası, ne Japon faşizminin Endonezya'yı 1942'den 1945'e kadar ki işgali sırasında uyguladığı dizginsiz vahşet; ne 1948'deki Madiun olayı sırasında Muhammed Hatta'nın gerici hükümetinin yaptığı zulüm, ne Sukiman hükümetinin 1951'deki «Ağustos Harekâtı» terör kampanyası ve ne de Suharto rejiminin bugün sürdürmekte olduğu terör kampanyası, hiçbiri EKP'yi yıkmayı ve yoketmeyi başaramadı.

Endonezya'lı komünistler ve yurtseverler, faşist mahkemeler önünde boyun eğmez bir mücadele verdiler. Mahkeme salonlarını faşist rejimin ihanetini ve zulmünü teşhir ettikleri ve EKP'nin siyaseti nin ve amaçlarının propagandasını yaptıkları mücadele alanlarına çevirdiler. Haklarında ölüm cezası isteyen iddianamelere ve idam kararlarına soğukkanlı ve korkusuz bir tavırla meydan okudular. Devrimci iyimserlikle EKP ve Endonezya halkının devrimci hareketinin mutlaka yeniden yükseleceğini, şimdi güçlü gibi görünen Suharto faşist rejiminin yıkılmasının mümkün olduğunu ve sonunda mutlaka yıkılacağını belirttiler. Faşist rejimin, mahkemelerin tam haberlerinin ve özellikle komünist kadrolarının faşist mahkemelerde yaptıkları siyasi savunmaların Endonezya basının da yayınlanmasını yasaklamasının ve sansür etmesinin nedeni, işte budur.

Faşist mahkeme önünde gösterilen cesaret ve verilen boyun eğmez mücadelenin bir örneği de, bir komünist ve sendika lideri olan Njono yoldaşın ölüm cezasına meydan okuyarak faşist kliğin tezgâhladığı darbeyi ve uyguladığı vahşi terörü teşhir eden tutumudur. Njono Yoldaş kendi hayatının feda edilişini, EKP'nin ve Endonezya devrimci hareketinin yeniden büyümesi için toprağa düşen ve böylece onu verimli kılan sarı yap raklara benzetti. Bir EKP önderi olan Sudisman yoldaş, faşist mahkeme önün de, «bir komünist öldürülse bile EKP' nin hiçbir zaman ölmeyeceğini» kesin likle belirtti ve kendi şiirlerinden birin den alıntı yaparak «Kasırga şiddetle ka sıp kavursa da(Krakatau (**), eğilmez» dedi. Bu yoldaşların gösterdikleri, komü nist ahlakın üstünlüğünü temsil eden, ölüm yaklaşsa da düşmana boyun eğme ye asla izin vermeyen bir ruhtu; Parti ruhuydu. Diğer bir kahramanlık örneği, EKP önderlerinden olan ve faşist mah keme önünde boyun eğmeyerek ölüm cezası tehdidine rağmen yaptıklarından pişmanlık getirmeyen Ruslan Widjajasastra yoldaş tarafından da ortaya kondu. O da mahkemeyi bir siyasi mücadele alanına çevirdi.

ŞEHİTLER VE HAİNLER

EKP saflarında, devrim davası uğru na düşmanın idam mangaları önünde ya da sınıf savaşlarının ateşinde, Batı Kalimantan'da, Güney Blitar'da (Doğu Java), Purvodadi'de (Orta Java), Simelungun'da (Kuzey Sumatra), Güney Aceh'te, Güney Sumatra'da, Kuzey, Orta ve Güney Sulavesi'de ve geniş ülkemizin her yanında halkın silahlı direniş hareketini yöneterek ve EKP'nin (Yeni) Üç Bayrağını yükseklere kaldırarak ha yatlarını kahramanca feda eden halkın en iyi oğulları ve kızları sayısızdır. 1974 başlarında EKP önderlerinden S.A. Sofjan, Batı Kalimantan'da düşmana karşı silahlı mücadeleyi sekiz yıl kararlılıkla sürdürdükten sonra silahı elinde hayatını verdi. Ülkenin Suharto rejiminin despotik idaresinden, millete ihanet eden bu rejimden kurtulması için komünistlerle omuz omuza çarpışırken hayatlarını veren diğer yurtseverler de sayısızdır. Örneğin, Güney Blitar'da, Endonez ya Milli Partisi'nin (kurucusu Sukarno olan Endonezya'nın en büyük milliyetçi partisi) genel sekreteri ve yılmaz bir yurtsever olan mühendis Surachman şe refli bir şekilde öldü.

Biz komünistler, bizden öncekilerin şanlı devrimci kahramanlık geleneğinin mirasçılarıyız. Devrimi sonuna kadar sürdürmeye kararlı olan bizler, düşmanla ya da onun mahkemelerinin haince entrikalarıyla karşılaştıklarında asla tes lim olmayan bütün komünist ve yurtsever savaşçıları saygıyla anıyoruz. Dev-

rim bayrağının şerefini korumaya devam ederek mücadelede sebat edenleri ve onu düşmanın işkenceleri ve ölüm tehditleri altında yüksekte tutanlar, ve Endonezya halkının kurtuluşu için hayatlarını seve seve feda edenleri selamlarız.

Karaktersiz ve sağlam olmayan bir avuç insan, düşmanın karşı-devrimci şiddet ve ikna şeklindeki ikili taktiğine boyun eğdiler. Onlar teslim oldular, hain oldular ve tarihin tortusu haline geldiler. Fakat ne faşist karşı-devrimciler, ne de Sovyet sosyal emperyalizminin uşağı Endonezya revizyonist döneklerinin de içinde bulunduğu bir avuç hain, EKP nin ve Endonezya devrimci halkının mücadelesini ve Endonezya devriminin akışını durduramaz.

ENDONEZYA HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!

Endonezya komünistleri ve Endonezya'nın geniş devrimci halk kitleleri, Suharto'nun anti-demokratik ve insanlık dışı faşist zulmünü mahkum ediyor. Rejimin komünistlere, yurtseverlere ve demokratlara karşı uyguladığı baskı, terör ve zulme bir son verilmelidir. Suharto faşist rejimi işlediği suçlardan dolayı mutlaka layıkıyla cezalandırılmalıdır ve elbette cezalandırılacaktır. Yarım milyon Endonezya'lı komünistin ve devrimcinin katledilmesinin öcünü alacağız. Suharto faşist rejiminin kan borcu mutlaka kanla ödenmelidir.

EKP'nin Endonezya halkının mücadelesi tek başına değildir. O, Marksist-Leninistlerin, proletaryanın ve devrimci halkın bütün dünyada verdiği mücadelenin bir parçasıdır. Bu mücadelede onlar birbirlerini destekliyorlar. Bizlerle derin ve samimi bir dayanışma içinde, Suharto faşist rejiminin vahşet, terör ve zulmünü şiddetle mahkum eden ve Endonezya halkının kurtuluş mücadelesini kararlılıkla destekleyen dünyadaki bütün dost partilere, Marksist-Leninistlere, ilericilere ve demokratlara derin şükranlarımızı ifade etmek isteriz.

FAŞİST SUHARTO REJİMİ MUTLAKA YIKILACAKTIR

Suharto rejimi, suçlarının gittikçe yaygınlaşan bir şekilde teşhir ve mahkum edilmesi sonucu, onları ört bas etmek için büyük çaba harcıyor. Her 30 Eylülde bu rejim, Endonezya halkının kafasını Endonezya komünistleri hakkında bir sürü iftira ile doldurmak için özel bir gayret sarfediyor. «Gizli EKP tehlikesi» ve «kamu güvenliğine ve düzene karşı komünist tehdidi» ve benzeri diğer iftiraları eveleyip geveliyor. Bu şekilde, ülkeyi emperyalistlere satmanın suçunu örtmeye ve kitlelerin öfkesini ve kendisine meydan okuyan sesleri başka yöne çevirmeye çalışıyor. Daha da yoğun bir şekilde işlemeye başladığı bir suçu örtbas etme çabaları boşa çıktı. Terör ve zulüm uygulamaya devam ederken kamu güvenliğinin sürekli olarak bozulmasına ve düzensizliğe sebep olan, bizzat faşist rejim değil midir? Şüphelendiği kimseler, özellikle, «EKP eğilimli» ve «30 Eylül Olayına karışmış» olmakla damgalanan kişiler her an tutuklanarak hapse atılabilir, terör ve işkence kurbanı olabilir ve hatta gizlice öldürülebilirler. Toplumda hiç kimse güvenliğin, düzenin ve yasal hakların var olduğunu hissetmiyor. Her yerde, rejimin kendi saflarında bile korku ve dehşet yaratan bir terör havası hüküm sürüyor. Gericilerin ve emperyalist uşaklarının çeşitli klikleri arasındaki çelişmelerin keskinleştiği şu günlerde, Suharto kliği ve emrindeki askeri otoriteler iktidar ve servet kapışmasında kendi siyasi rakiplerine ve muhaliflerine saldırmak için de aynı bahaneleri kullanıyorlar.

Faşist rejim, aynı zamanda, «demokrasi» uyguladığı yolunda da, büyük şamata koparıyor. Fakat gerçekler nedir. EKP'yi yasaklamaktan başka kendi partisi olan Golkar dışındaki bütün siyasi partileri ortadan kaldıran ve onları Golkar gibi kontrol edebileceği iki parti haline gelmeye zorlayan, bizzat bu faşist rejimdir. Aynı şekilde, işçilerin, köylülerin, balıkçıların kadınların gençliğin ve öğrencilerin kitle örgütlerini kendi kontrol ve hakimiyeti altına girmeye zorladı. Sözde «MPR» («Halk Danışma Kurulu») ve «DPR» («Halk Temsilciler Meclisi»), faşist rejimin suçlarını «yasaldır» damgasını vurarak onaylayan kurullardan başka bir şey değildir. Bütün bu gerçekler, demokrasinin varlığı hakkındaki iddiaların tamamen boş laf olduğunu gösteriyor. Endonezya'da Suharto rejiminin iktidarı altında fiilen hüküm süren şey, tepeden tırnağa faşizmdir. Bu nedenle, hayat, bütün Endonezya halkından —işçiler, köylüler, gençlik öğrenciler, aydınlar ve diğer yurtsever ve demokratlardan— birleşmelerini ve Suharto faşist diktatörlüğüne karşı savaşmalarını onu devirmek ve yerine özgür demokratik bir yeni iktidar kurmak için mücadele etmelerini talep ediyor.

Yaşasın, faşist rejimin vahşi baskı ve zulmüne karşı yılmadan mücadele eden Endonezya komünistlerinin ve yurtseverlerin devrimci kahramanlığı!

Kahrolsun Suharto rejiminin temel demokratik hakları ayaklar altına alan cürümleri!

Endonezya Halkı, Demokrasi ve Özgürlüğü kazanmak için Birleşin!

EKP Merkez Komitesi Heyeti
Yusuf Hacıtorop
Heyet Başkanı
(1974 Eylülü sonu)

(*) Partinin Üç (Yeni) Bayrağı, üç ana görevi belirtiyor: 1. Sübjektivizmden, oportünizmden ve modern revizyonizmden arınmış Marksist-Leninist bir Partinin inşası; 2. Özünde, işçi sınıfı önderliğindeki bir anti-feodal toprak devriminde köylülerin silahlı mücadelesi olan, halkın silahlı mücadelesi; 3. İşçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan bir devrimci birleşik cephenin inşası.

(**) Sunda boğazındaki tanınmış bir aktif volkan.

(Baştarafı 5. Sayfada)

TUTUKLU TÜRKİYELİ DEVRİMCİLER HÂLÂ MAHKEMEYE ÇIKARILMIYOR

Tutuklanmaları üzerinden bir yıl geçmesine rağmen Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu halâ mahkemeye çıkarılmıyor. Bu Türkiyeli devrimciler ve yurtseverler, 5 Mayıs 1974 günü gizli ve cezayı gerektiren bir örgüt oldukları suçlamasıyla tutuklanmışlardır.

Batı Alman yasalarına göre sanıklar en geç altı ay içinde mahkemeye çıkarılmak zorundadır. Ancak, kovuşturma bir yıldır sürmesine rağmen savcılık iddianameyi hazırlayacak ve tutuklu devrimcileri mahkum ettirecek bir delile sahip değildir. Buna rağmen devrimciler, yabancı işçilerin devrimci ve yurtsever hareketini yıldırmak ve bunu bir «suç» olarak göstermek için hapiste tutulmaktadır.

Ömer Özerturgut bir yıldır tecrit hücresinde tutulmakta ve hiç kimseyle görüştürülmemektedir. Günde yarım saatlik açık hava gezintisini bile yalnız başına yapmaktadır.

Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu'nun hücreleri kendileri gezintide iken aranmakta ve kendilerine gelen yayınlarla kendi yazdıkları yazıları çalınmaktadır. Yüksel Uğurlu kendisini ziyarete gelen Uluslararası Af Örgütünün temsilcisiyle görüştürülmemiştir. Hatice Yurttaş'ın ziyaretleri de kaldırılmıştır. Son olarak kendisini ziyaret etmek isteyen profesörlerine ve fakülteden arkadaşlarına izin verilmemiştir. Mustafa Tutkun'u düzenli olarak ziyaret eden Rote Hilfe Deutschlands (Almanya Kızıl Yardım) örgütünün üyelerine ziyaret yasağı konmuştur. Tutkun'u ziyaret eden bir ziyaretçiye ziyaret sırasında Tutkun'a Almanya Komünist Partisi (Marksist - Leninist'in organı Roter Morgen'i getirmiş olduğu için 750 Mark para cezası verilmiştir.

Batı Alman adli makamlarının Türkiyeli tutuklu devrimcilere karşı bu keyfi davranışı birçok protestolara yol açmaktadır. Nitekim bir bölge radyosu olan Westdeutscher Rundfunk'un 3'üncü programı, bu yasadışı durumu bir yayınla kamuoyuna duyurmuştur.

Rote Hilfe Deutschland örgütü, Alman ve Türkiyeli işçilere yaptığı bir çağrıyla savcılığa telefon açılıp Türkiyeli devrimcilerin niye mahkemeye çıkarılmadığını sormaya davet etmiştir. Yüzlerce anti faşist bu çağrıyı izleyip savcılığa telefon açmıştır Bu arada 30 Türkiyeli FORD işçisi de savcılığa peş peşe Türkçe olarak telefon açmıştır. Tutuklu devrimcilerin 9 Nisanda açlık grevine başlamaları üzerine, devrimci ve demokratik örgütler 12 Nisan 1975 günü bir dayanışma yürüyüşü düzenlemişlerdir. Yürüyüş kolu, Türkiye'li işçilerin oturduğu sokaklardan geçerken büyük tezahürat toplamıştır. Devrimcilere yürüyüş sırasında sokaktan geçenler tarafından 80 mark bağış yapılmıştır.

15 Mayıs 1975'de düzenlenen bir basın toplantısında, devrimcilerin avukatları ve aynı davadan Şubat ayında Frankfurt'ta beraat eden Yıldırım Dağyel konuşmuşlar ve tutuklulara yapılan kanunsuz işleme derhal son verilmesini istemişlerdir.

1 MAYIS'I KUTLAYAN 16 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Demirkapı'da 150 işçinin çalıştığı Özruh Ticaret'te, 1 Mayıs günü işe gelmeyen 16 işçi işten atıldı.

Patron, 1 Mayıs günü işçilerden mesai yapmalarını istedi. İşçiler 1 Mayıs'ın tatil olduğunu söyleyerek mesai yapmayı kabul etmediler. Onlar 1 Mayıs'ı diğer fabrikalarda mücadele eden işçi kardeşleriyle birlikte geçirmek istiyorlardı. Özruh patronu ise 1 Mayıs'ı unutturmak, onu diğer günlerden biri gibi göstermek istiyordu. 1 Mayıs günü işe gelmeyen işçileri kanunsuz olarak işten attı.

Özruh Ticaretin patronu Abdüsselam Özruh, bundan yedi sene önce küçük bir atelyede birkaç çocuk işçi çalıştırıyordu. Bu çocuk işçilerin sırtından kazandığı paralarla 150 kişilik bir fabrikaya sahip oldu. Özruh'ta bugünde 15-18 yaşlarındaki çocuk işçiler ağır bir sömürü altında çalışıyorlar. İşçilerin haftalığı 150-200 lira arasındadır. Hiç bir sosyal hakları yoktur. Sendika kurmak isteyen işçiler işten atılmaktadır.

Özruh işçileri, iş güvenliği, sendika hürriyeti, ücretlerin yükselmesi ve daha iyi çalışma şartları için mücadeleye devam edeceklerdir.

«BÜTÜN ÇALIŞANLARA GREV HAKKI TANINMALIDIR»

PTT'de çalışan emekçileri vurgunculuğa, baskılara ve faşist uygulamalara karşı örgütlemek amacıyla kurulan Tüm PTT Personeli Derneği, bir kuruluş bildirisi yayınlamıştır. Adresi Konur Sok. Kiper Apt. 15/16, Yenişehir - Ankara olan derneğin bildirisinde şöyle denmektedir.

«... Bütün çalışanlara sendika kurma, toplu sözleşme ve grev yapma hakkı tanınmalıdır... Kamu kesiminde bedenen çalıştıkları halde memur sayılanların işçi oldukları kabul edilmelidir. İşten atılanlar tekrar görevlerine alınmalıdır... Siyasi düşüncelerinden dolayı işten atılanlarında işlerine dönmeleri sağlanmalıdır. Her kademedeki personele siyasi düşüncelerini söz ve yazıyla açıklamaları ve siyasi partilere üye olma hakkı tanınmalıdır. Çalışanlara sosyal güvenlik ve iş emniyeti sağlanmalı iş yerleri sağlık koşullarına uygun hale getirilmelidir. ...Çalışanlar üzerindeki baskı ve keyfi yönetime son verilmeli, tüm çalışanlara yönetimde söz ve karar alma yetkisi verilmelidir.»

PTT'de çalışan bütün emekçileri HAK VERİLMEZ, ALINIR ilkesinden hareketle mücadeleye çağırdığını açıklayan bildiri, şu sözlerle son bulmaktadır:

«Yaşasın tüm memurların demokratik mücadelesi! Yaşasın tüm PTTT'lilerin demokratik birliği!»

SIKIYÖNETİM KALKMALIDIR!

Ankara'da DİSK'e bağlı sendikalar sıkıyönetimin kaldırılmasını istediler. Sendikalar yayınladıkları basın bülteninde şunları belirttiler:

«... Türkiye'de Sıkıyönetim... İşçi sınıfının vazgeçilmez haklarından biri olan GREV hakkını işveren çevreleri lehine kısıtlamıştır (...) İşveren çevrelerinin ve sendikalarının silahı olan lokavtlar giderek artmıştır. Hatta... işveren sendikalarının müracaatı üzerine Sıkıyönetim Komutanlığı grev kararı alan sendikaya greve gidemeyeceklerini bildirmişlerdir. Buna karşılık işverenin uyguladığı lokavtların engellenmesi istendiğinde bu konuda yetkili olmadıklarını ve bu hususun iş mahkemelerinin alanı içinde olduğunu bildirmişlerdir.

«... İşçi sınıfı adına, her yön ve açıdan baskı aracı olarak kullanılan Sıkıyönetimin kaldırılması gereklidir... Tüm ilerici kuruluşların ve unsurların bu alanda verilecek demokratik kavgamızda sorumlulukları gereği bütünleşmelerini bekliyoruz...

«İŞÇİ SINIFININ ANAYASAL HAKLARINDAN BİRİ OLAN GREV HAKKININ SINIRLANDIRILMAMASI GEREKLİDİR.

«İŞVEREN ÇEVRELERİNİN ISRARLA UYGULADIKLARI LOKAVTLARA SON VERİLMELİDİR.

«İŞÇİ SINIFININ PATRONLARA KARŞI SENDİKAL HAKLARI SIKIYÖNETİM İLE KISITLANMAMALIDIR.»

İkinci Dünya Savaşı ve Bugün

Geçen sayımızda orta sayfada yayınlamaya başladığımız yazının ikinci ve son bölümünü sunuyoruz.

Ya Devrim Savaşı Önler, Ya Savaş Devrime Yol Açar - II

★ BARIŞ İÇİN İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE

Bugün dünya barışını korumanın yolu, iki süper devlete karşı mücadeleden geçiyor. ABD ve Sovyetler Birliği de dahil dünyanın her yerinde, devrimciler iki süper devletin dünya hâkimiyeti siyasetine karşı çıkıyorlar. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki devrimci partiler, ABD ve Sovyetler Birliği'nin diğer ülkelerin içişlerine müdahale, sömürü ve denetim siyasetlerini mahkûm ediyorlar. Kendi ülkelerinin süper devletlerin boyunduruğundan kurtulması için savaşıyorlar. Gerçek sosyalist ülkeler, dünya barışının korunması için iki süper devlete karşı kararlılıkla mücadele veriyorlar. Bütün dünya halklarını bu tehlikeye karşı uyarıyorlar.

Kamboçya ve Vietnam'ın ABD tahakkümünden kurtulmaları, Asya ve Afrika'daki kurtuluş mücadelelerinin elde ettiği zaferler, iki süper devletin dünya hâkimiyeti emellerine ağır darbeler indirmiştir. Son Orta Doğu savaşında Arap halkları iki süper devletin sürdürmeye çalıştığı «ne savaş, ne barış» durumunu kırarak bölgedeki emperyalist tahakkümü zayıflattılar. Üçüncü Dünya ülkelerinin petrollerine ve diğer kaynaklarına sahip çıkmaları, karasularını ve deniz zenginliklerini korumaları iki süper devleti teşhir etmektedir. Gittikçe daha çok sayıda ülkenin bağımsız ve bloksuz bir siyaset izlemesi, iki süper devleti tecrit ediyor. Bugün Sovyetler Birliği'nin tahakkümü altındaki Doğu Avrupa ülkelerinde de bağımsızlık eğilimleri görülmektedir. Sosyal - emperyalistlerin Çekoslovakya'yı işgâl etmeleri, bu işgâle kılıf olarak uydurdukları emperyalist «sınırlı egemenlik» teorileri, Doğu Avrupa halklarının yüreğindeki bağımsızlık ateşini söndüremedi.

★ İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI EN GENİŞ BİRLİK

İkinci Dünya Savaşında halkların kazandığı zafer, birleşmesi mümkün bütün güçlerin birleştirilmesi sayesinde sağlandı. Sovyetler Birliği ve Komintern, faşist ülkelerin girişecekleri bir dünya savaşını önlemek için doğru bir siyaset izlediler. Bütün ülkelerin proletaryasını, emekçi halkları, ezilen milletleri, faşist kamp dışındaki bütün güçleri birleştirmek için çaba sarfettiler. Revizyonist ve Troçkistlerin baltalayıcı ve bölücü tutumlarını teşhir ettiler ve etkisiz bıraktılar. Savaş patladıktan sonra da, faşist güçlere karşı birliği sağlama çabaları devam etti. Stalin'in doğru siyaseti sayesinde sosyalist Sovyetler Birliği emperyalistlerin birleşmesini önledi. Almanya, İtalya ve Japonya'yı tecrit etti. Birbirleriyle kapışan emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni boğması mümkün olmadı. İngiltere, Fransa ve ABD, faşizme karşı savaşa katılmak zorunda kaldılar.

İkinci Dünya Savaşının bu tarihi dersi bugün için de geçerlidir. Bugün de iki emperyalist saldırgana karşı barışı korumak ve zafer kazanmak, en geniş birliği sağlamakla mümkündür. Bugün dünya halklarının mücadelesinin ilerlemesi ve emperyalizmin gerilemesi, dünyada yeni bir saflaşmaya yol açmaktadır.

İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği, Birinci Dünya'yı meydana getiriyorlar. Kendileri de emperyalist olmakla beraber iki süper devletin baskı ve tehdidi altında olan ülkeler, İkinci Dünya'yı oluşturuyorlar. Avrupa ve Japon emperyalistleri bu kamptadırlar. Bu iki Dünya dışında kalan bütün ülkeler, Üçüncü Dünya'yı meydana getiriyorlar. Üçüncü Dünya içinde, emperyalizmin sömürü ve tahakkümü veya tehdidi altında bulunan bütün ülkeler yer almaktadır. Bugün iki süper devleti tecrit etmek ve savaş tehlikesini önlemek, en başta Üçüncü Dünya'nın birliğini sağlamakla mümkündür. Yeni bir dünya savaşını önlemenin tek yolu, dünya proletaryasının, ezilen halkların ve milletlerin ve Üçüncü Dünya ülkelerinin birleşmesi ve bu safa iki süper devlete karşı çıkan İkinci Dünya Ülkelerinin katılmasıdır. Emperyalizmin yıkılması ve böylece savaş ihtimalinin nihai olarak ortadan kaldırılması ise, bütün dünyada devrimin zaferine bağlıdır.

★ EMPERYALİST SAVAŞ TÜRKİYE'Yİ DE TEHDİT EDİYOR

İkinci Dünya Savaşı yıllarında Türkiye devrimcileri kendilerine düşen görevi yerine getirdiler. O yıllarda Türkiye hükümeti, sahte bir «tarafsızlık» perdesi altında Nazi Almanya'sını destekliyordu. Şefik Hüsnü'nün yönetimindeki proleter devrimciler, Türkiye'nin demokrasi cephesinde savaşa girmesi için çalıştılar. Ülkedeki Nazi işbirlikçisi iktidarın yıkılması için mücadele verdiler.

Bugün iki süper devletin dünya barışını tehdit eden rekabetleri, saldırı ve tahakküm siyasetleri karşısında Türkiye devrimcilerine gene önemli görevler düşüyor.

Yurdumuz Türkiye, emperyalist savaşın en yakından tehdit ettiği ülkelerden biridir. Bugün iki süper devlet arasındaki çatışmanın odak noktası Avrupa'dır. Çünkü iki süper devletten her biri, diğerini altedebilmek ve dünya hâkimiyetini ele geçirebilmek için, İkinci Dünya ülkelerinden hiç olmazsa bir kısmını kendine bağlamaya ihtiyaç duymaktadır. Süper devletler, İkinci Dünya ülkelerinin iktisadi ve askerî gücüyle kendi güçlerini takviye etmeyi amaçlıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri bugün Hitler'in rolünü oynamaya hazırlanıyorlar. Bu uğurda Varşova Paktı'nı bir saldırı paktı haline getirmiş, Doğu Avrupa ülkelerine 2,5 milyon asker, 11 bin uçak, 45 bin tank yığmış bulunuyorlar. İki süper devlet arasında çok önemli bir diğer çatışma noktası da Orta Doğudur. Orta Doğu petrolleri iki süper devletin iştahını kabartıyor. Avrupa'nın Güney cenahını teşkil eden ve Orta Doğu'ya açılan Akdeniz'de iki süper devletin büyük savaş filoları kol geziyor. Türkiye, Avrupa çatışma alanı ile Orta Doğu çatışma alanının birleştiği noktada, Sovyetler'in Akdeniz'e ve Orta Doğuya iniş yolu üzerinde bulunuyor.

Yurdumuz, Amerikan boyunduruğu altındaki bir NATO ülkesidir. Türkiye'de önemli bir Amerikan askerî varlığı bulunmaktadır. İki süper devletin Doğu Akdeniz'deki rekabetlerinin yol açtığı Kıbrıs müdahalesi, Türkiye'deki ABD hâkimiyetini artırmıştır.

REVİZYONİSTLER FAŞİZME KARŞI ZAFERDE HALKLARIN ROLÜNÜ İNKAR EDİYORLAR

Revizyonistler, faşizme karşı zaferi sadece Sovyetlerin eseri gibi göstermeye çalışıyorlar. Dünya halklarının katkılarından asla sözetmiyorlar. Şüphesiz faşizme karşı savaşın kazanılmasında Sovyet halkı ve orduları çok önemli bir rol oynadılar. Ancak, Sovyetlerin yanısıra bütün dünya halkları da faşizme karşı mücadele ettiler ve zafere büyük katkılarda bulundular. Uzak Doğu'da Çin halkı Japon emperyalizmine karşı uzun ve çetin bir savaş verdi. Faşist işgalciler girdikleri her ülkede karşılarında elde silâh dövüşen halkları, partizanları, gerillaları buldular. Bizzat Alman, İtalyan ve Japon halkları, en ağır terör şartlarında dahi faşizme karşı mücadele yürüttüler.

Revizyonistlerin II. Dünya Savaşı yıllarındaki Sovyetler Birliği'ni övmeleri de bir sahtekârlıktan ibarettir. Proletarya diktatörlüğünü ve Stalin'i inkâr ettikten sonra Sovyetler Birliği'ni övmenin ne anlamı kalıyor? **Kitle** ve **Yürüyüş** böyle yaparak şimdiki yeni çarların revizyonist - faşist diktatörlüğünü dünya halklarına şirin göstermeye çalışıyorlar. Onların bu tutumu, Sovyet sosyal - emperyalizminin başka ülkeleri boyunduruk altına alma emellerine hizmet ediyor.

Bugün Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği'ni savunmak, ancak bugünkü sosyal - emperyalist Rusya'ya ve onların her ülkedeki takpcilerine karşı uzlaşmaz bir mücadele vermekle mümkündür.

«Bütün dünya halkları, birleşin ve herhangi bir emperyalizmin ya da sosyal - emperyalizmin çıkardığı saldırı savaşına, özellikle silâh olarak atom bombalarının kullanıldığı bir saldırı savaşına karşı durun! Eğer böyle bir savaş patlarsa, dünya halkları saldırı savaşını tasfiye etmek için devrimci savaşa başvurmalıdırlar ve bunun hazırlıkları hemen şimdi yapılmalıdır.»

Mao ZEDUNG, 1 Ocak 1970

Türkiye, ABD'nin Orta Doğu ve Doğu Akdeniz'deki jandarması durumundadır. ABD emperyalistleri, Ege Denizi üzerindeki Türk-Yunan anlaşmazlığından her iki ülkedeki menfaatlerini korumak için yararlanmaya çalışıyorlar. İki süper devlet, Ortadoğu'daki nüfuz alanlarını genişletmek için Kürt meselesine de el atıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri, nükleer filolarının ve yeni inşa ettikleri uçak gemilerinin Akdeniz'e çıkışını garanti altına almak için, Türkiye'nin Boğazlar üzerindeki hâkimiyetini sınırlamayı planlıyor. Bunun için Montrö Anlaşması hükümlerini değiştirmek istiyorlar.

★ TÜRKİYE DEVRİMCİLERİNİN GÖREVİ

Bugün dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele, ülkemiz halkının hayati bir meselesidir.

Dünya barışının korunmasına Türkiye devrimcilerinin ve halkının yapacakları en önemli katkı, ülkemizin bağımsızlığı için savaşmaktır. Amerikan emperyalizminin boyunduruğunu kırmak, bağımsız ve demokratik bir Türkiye kurmak için mücadele etmektir.

Devrimcilerin ve Türkiye halkının sosyal-emperyalizme karşı da uyanık bulunması gerekiyor. Bugün yurdumuzdaki revizyonistler, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni «sosyalist» göstermeye çalışıyorlar. Revizyonistler, halkımızın faşizme ve Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesini de baltalıyorlar. Onlar sosyal-emperyalistlerin amaçlarına hizmet ediyorlar.

Bir emperyaliste dayanılarak başka bir emperyaliste karşı mücadele etmek imkânsızdır. Bugün yurdunu sevmenin, emperyalizme karşı çıkmanın ölçüsü, her iki süper devlete karşı çıkmaktır. Sosyal-emperyalizm meselesi, yüz milyonları, bütün dünya halklarını ilgilendiren hayati bir meseledir. Devrimciler her iki süper devlete karşı çıkmak, ABD emperyalizminin yanısıra Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı da mücadele etmek ilkesinden asla taviz vermemelidir. Enternasyonalizmin de ölçüsü budur.

★ TÜRKİYE ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN YANINDA YER ALMALIDIR

Yurdumuzun iki süper devlete karşı mücadele veren Üçüncü Dünya'nın safında yer alması için çalışalım. Türkiye, Güney Vietnam Hükümeti'ni derhal tanımalıdır!

NATO'dan CENTO'dan, Ortak Pazar'dan çıkılması, ikili anlaşmalara ve ABD «yardım»ına son verilmesi, üslerin kapatılması için mücadeleye hız verelim. Yurdumuzda tek bir yabancı asker dahi kalmamalıdır!

Türkiye'nin Birleşmiş Milletler kararına uymasını ve Kıbrıs'taki işgale son verilmesini istiyoruz. Ege'deki kıta sahanlığı ve karasuları meselesi, Türkiye ile Yunanistan arasında barışçı görüşmelerle çözümlenmelidir.

Ege Denizi Türkiye ve Yunanistan'a ait olmalı, iki süper devlete kapatılmalıdır. Çanakkale ve İstanbul Boğazlarımız üzerinde yurdumuzun tam egemenliği sağlanmalıdır. Boğazlarımız, gerek savaş ve gerekse barış zamanında bütün yabancı savaş gemilerine kapatılmalıdır. Akdeniz Akdenizlilerindir. Akdeniz'de kıyısı olmayan bütün ülkelerin savaş filoları, Akdeniz'i terketmelidir.

Türkiye Ortadoğu'da Filistin ve Arap halklarının yanında yer almalı, İsrail ile diplomatik ilişkilerini kesmelidir. Türk ve Kürt halkları Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuza mücadele etmelidirler. Amerikan boyunduruğunu kırmaksızın millî zulmü ortadan kaldırmak imkânsızdır.